

Nyhet s. 10–11

DISSE KJEMPER OM
STUDENTMILLIONENE

Nyhet s. 8–9

UIOS RENHOLDERE OM
PANDEMI OG **CAMPUSSLADDER**

UNIVERSITAS

Norges største studentavis | utgave 17, årgang 74 | www.universitas.no | torsdag 15. oktober

Analog
kroppspositivisme
Kultur s. 16–19

7400 studenter skal hit
for å ta eksamen:

— STRIDER MOT
HENSYNET TIL
LIV OG HELSE
FOR OSS

Nyhet s. 4–5

MENINGER

Redaktør: Pernille Solheim
psolhe@gmail.com 951 10 941

Nyhetsleder: Mylena Kifle
mylenakifle@live.no 974 83 042

Fotosjef: Henrik Follesø Egeland

Desksjef: Synne Hellevang

Nettredaktør: Synnøve Berg Meisinget

Følg oss

www.universitas.no

facebook.com/UniversitasOslo

twitter: @universitas_no

instagram: universitas_offisiell

Tips oss

tips@universitas.no

Opptakssystemet må totalrenoveres

I denne utgaven av Universitas kan du lese om Sicilia Jamne, som anslår at hun vil ha 200.000 kroner i studiegjeld før hun i det hele tatt har begynt på et bachelorprogram. Hun er en av mange som tilbringer flere unge år av livet sitt i et slags pre-student-limbo på grunn av et pill røttent opptakssystem. De blivende studentene gjør seg til gjeldsslaver allerede før de har begynt på høyere utdanning, og privatistkolene skrattler hele veien til banken.

Per i dag hviler opptakssystemet i stor grad på karakterer fra videregående, noe som opplevdes som «surrealistisk» for 44 år gamle Kjetil Jørve. I 2016 søkte han seg inn på en bachelorgrad med et vitnemål fra 1994. Men kanskje like surrealistisk er det at selv søkere med toppkarakterer fra videregående må sikre seg ekstrapoeng for å kunne konkurrere om plassene på elitestudier. Det er verken hensiktsmessig for samfunnet eller søkerne selv at de må bruke flerfoldige år på å oppnå det maksimale antallet seksere og alderspoeng. Det er det heller ikke alle blivende studenter som har nok tid eller penger til å gjøre.

Tidligere denne måneden ble det til Universitas' begeistring klart at regjeringen vil gjennomgå dagens opptakssystem for universiteter og høyskoler og forhåpentligvis finne alternative, mindre håpløse løsninger. For det eksisterende opptakssystemet er sykt og trenger desperat behandling. Men la oss håpe at kirurgen behandler pasienten med stø hånd.

Det er nemlig risikable inngrep som må til for å redde det syke opptakssystemet. Det holder ikke å fjerne tilleggs-, alders- eller kjønns-poeng. Systemet må grunnleggende reformeres, og vi bør begynne med fundamentet: Karakterer fra videregående trenger ikke å være den eneste veien til høyere utdanning. Det bør også finnes alternative opptaksmetoder – og det særlig på elitestudiene. For den ene femmeren i fransk skal ikke være det som står mellom en motivert, kompetent søker og legedønnen.

Blant våre nordiske naboer finnes det eksempler på alternative løsninger, som høyskoleprøver og at studiesteder har mulighet til å utvikle egne opptakskriterier. Ved å åpne for intervju, motivasjonsbrev, opptaksprøver og vektlegging av relevante fag eller erfaring på noen studier vil kanskje studentenes egnethet bli mer vektlagt – noe som igjen kan bidra til at regjeringens våte gjennomstrømningsdrøm går i oppfyllelse.

Det er på høy tid at opptakssystemet reformeres, men det er noen dype fallgruver som må omgås på veien dit. Vi vil for eksempel unngå et system som åpner for trynefaktor og som strider mot prinsippet om lik rett og tilgang til høyere utdanning. Et system som er så ressurskrevende at institusjonene ikke evner å benytte seg av det, er også meningsløst.

Det finnes per i dag ikke et åpenbart alternativ, men det ser i det minste ut til at studenter og beslutningstagere kan enes om noe: Dagens system fungerer ikke. Utdanningssektoren og studentene selv bør få bidra i utformingen av det nye.

Privatistkolene skrattler hele veien til banken

Universitas er en avis for og av studenter. Universitas er et nyhets- og debattorgan for lærestedene tilknyttet Student-samskipnaden SiO. Universitas skal drive kritisk og uavhengig journalistikk og være partipolitisk nøytral. Universitas arbeider etter Vær varsom-plakatens regler for god presseskikk. Den som mener seg rammet av urettmessig omtale, oppfordres til å kontakte redaksjonen.

Daglig leder: Simen Eriksen Hustoft
simen.eriksen@universitas.no 22 85 33 36

Annonseansvarlig: Geir Dorp
geir.dorp@universitas.no 22 85 32 69

Besøksadresse: Moltke Moes vei 33

Post: Boks 89 Blindern, 0314 Oslo

Epost: universitas@universitas.no

Nettside: www.universitas.no

Noen har det kun i kjeften

Når skal rektorenes festtaler om klimaet ta slutt?

Kommentar

Eskild Gausemel Berge, journalist i Universitas

Ved forrige årsskifte la regjeringen frem forslaget om en «klimakonkurranse» mellom universiteter og høyskoler. Tanken var at institusjonene skulle rapportere på ulike miljø- og klimaindikatorer og slik konkurrere mot hverandre om å bli best. Forslaget møtte motstand; i høringsrunden var det kun Handelshøyskolen BI og Norges handelshøyskole som var positive til den foreslåtte rapporteringsstrukturen.

De øvrige institusjonene var skeptiske til økt rapportering. Som universitets- og høyskolerådet (UHR) skriver i sitt høringssvar: «UHR er bekymret for at det legges opp til et stort målstyringsregime, stikk i strid med intensjonene om lavere rapporteringsbyrde og mindre styring.»

For to uker siden kom så nyheten om at statsråd Henrik Asheim hadde lagt forslaget i skuffen, muligens for alltid. Asheims avgjørelse var på mange

måter riktig. Man bør unngå unødvendig rapportering – og i denne saken kunne utfallet blitt sterk styring i klimaarbeidet ved institusjonene. Men sakens kjerne bygger seg opp om et intrikat moment: ledere som ikke evner å gjøre ord til handling. Spørsmålet man må stille seg, er om rapporteringen ville avslørt ubehageligheter.

Landets rektorer har talt varmt om klimaskiftet i flere år, ja, såpass lenge at man snart må kunne forvente å se skikkelige resultater. Likevel er det i den tilgjengelige informasjonen vanskelig å finne noe annet enn rene selvfølgeligheter av noen tiltak og nye, store lovord om fremtiden. De tøffe beslutningene ser ut til å utebli.

UiO-rektor Svein Stølen sier det godt i et blogginnlegg januar 2019: «Bærekraftsarbeid kan ikke bare være et tema i festtaler, men må integreres i hverdagen. Jo, vi skal utvikle

kunnskap. Jo, vi skal utdanne kunnskapsrike, samfunnsbevisste kandidater, men vi må også gå foran som et godt eksempel her og nå. Hvert land, hver bedrift, hver by, hver organisasjon og hver enkelt av oss må mobilisere for å dramatisk kutte klimagassutslippene.» Nesten to år senere har Stølen imidlertid få bevis på hans handlekraftighet å slå i bordet med.

UiO har ennå ikke satt seg et klimamål. Faktisk

Å gjøre festtaler til suksesshistorier krever lederskap

Arkivaren

Historiske skråblikk av Endre «Ugleblikk» Aas

Guttekubb

«Et guttehem med flotte titler og forgangen høytidelighet.» I 2001 besøkte Universitas det tradisjonsrike «Studentehjemmet» i Underhaugsveien 13, som ble stiftet i 1875 og har huset mannlige storheter som Arne Garborg og Sigbjørn Obstfelder. Med tiden ble de tradisjonelle tjenestepikene erstattet av et mindretall med kvinnelige beboere, og for 19 år siden bodde 35 gutter og 3 jenter i huset. «Jeg vet ikke om det hadde vært helt heldig å slippe løs mine tenåringsdøtre her inne», sier bestyrer Nina Coert. For aspirerende medlemmer av Norske Selskab holder «Studentehjemmet» fortsatt åpent den dag i dag.

Dusjtrøbbel

På ungdomskolen var jentedusjen et forfjetet land for mange av oss i nabogarderoben. Kall meg gjerne en gris, men er du en heterofil mann som har vært i puberteten, så skjønner du hva jeg mener. At voksne kvinner reagerer på mannlige inntrengere i fellesdusjen, kan jeg likevel forstå. I 2001 skrev Universitas om klager på daglige besøk av mannlige rengjørere i damedusjen på Domus Athletica. «Vi er bare inne i to–tre minutter, og det er sjelden det er noen der», forklarer badebetjent Andreas Toth. Høres ut som drømmejobben i mine ører, hilsen 14 år gamle meg.

ILLUSTRASJON: ØIVIND HOVLAND

er det et av de «forventede resultater» for 2020, sammen med utarbeidelsen av en helhetlig miljø- og klimastrategi. I mangel på mål har man likevel forsøkt å sette seg noen konkrete tiltak; for eksempel å kutte flyreiser med ti prosent, innføre forbud mot engangsprodukter i plast og papp og vurdere parkeringspolicyen for studenter og ansatte. Det er fristende å sitere en av Stø lens uttalelser i rektorvalgkampen tilbake i 2017: «[...] visjoner er lite verdt uten konkrete tiltak. Klimaendringene er vår tids største utfordring.» Her rir man ikke samme dag som man saler hesten.

De fleste må nå ha fått med seg at klimaendringene er samtidens viktigste politiske sak. Å mene noe annet er i beste fall ignorant. Er det en del av samfunnet som bør vise at man tar klimaendringene på alvor, er det landets universitet og

høyskoler. Målet må være at UH-sektoren tar plass i fører-setet og viser vei i den hurtige omstillingen. Ikke bare er det sektoren selv som legger bekymringsverdige klimarapporter på offentlighetens bord, den er bedre anlagt enn noen andre til å vise hvordan man handler.

Sektoren er så godt som offentlig finansiert og har langt færre bekymringer enn en liten konkurranseutsatt bedrift. Med 300.000 studenter, 38.000 ansatte og en enorm bygningsmasse får man fort ordentlige dimensjoner over tiltakene. I solidaritet med næringslivet bør man ta en betydelig del av ansvaret hurtig og overfor det offentlige statuere et eksempel til etterfølgelse. Det innebærer nødvendigvis også å faktisk legge om kursen, ikke bare snakke om at det må gjøres. Å gjøre festtaler til suksesshistorier krever lederskap.

Rekordstrengte krav til ansatte, studenter, prosjekter og underleverandører vil være å vise vei. Tiltak som bør ligge på bordet, må være av en helt annen karakter enn i dag. Kanskje må man nekte ansatte å fly uten særskilt tillatelse og fjerne alle parkeringsplasser for studenter og ansatte. Flere festtaler trengs i hvert fall ikke.

Motstanden mot regjeringens forslag om klimakonkurranse handlet om frykten for mer unødvendig rapportering. Samtidig kan rapporteringen brukes til å sette krav til institusjonene, og derfor bør ikke statsråden legge vekk forslaget helt. Om ikke rektorene ved landets universiteter og høyskoler evner å la festtalene bli til virkelighet, må staten inn og styre. Et samfunn i rask omstilling har ikke plass til feige ledere.

debatt@universitas.no

Øyeblikket

av Henrik Follesø Egeland

Offer for egen grådighet: Livet er ikke bare sus og dus, som mus.

UNIVERSITAS

TIPS OSS:
tips@universitas.no

UTTEGNERE:
Susanne Fernløf Arntzen
Madeleine Åbyholm
Caroline Vestskogen
Synne Hellevang

DESKJOURNALIST:
Ellisiv Sunde Myrva

KORREKTURSJEF:
Aksel Rogstad

Universitas støttes av Velferdstinget,
som står uten redaksjonelt ansvar.

NYHET

nyhetsredaktør:

Mylena Kifle

mylenakifle@live.no

974 83 042

SMITTEVERN OG EKSAMEN

Bekymret: Flere studenter frykter smittefaren ved skoleeksamen i Silurveien.

Mens UiO mener eksamen i Silurveien er så trygt som det kan bli, velger Mat-nat å avholde digital eksamen av hensyn til studentenes helse. Flere studenter frykter fysisk eksamen.

Eksamen

tekst Bjørn Winquist
foto Kristian Trana

– Jeg kommer ikke til å ta eksamen. Det eneste som kan få meg til å ta den, er om hver eneste person bruker munnbind under hele eksamen.

Det sier Kristina Dziedzic Wright. Hun skriver normalt doktorgrad ved University of Leicester, men bor for øyeblikket i Norge og tar norskkurs for forskere ved Universitetet i Oslo (UiO). Hun skal etter planen gjennomføre fysisk skoleeksamen i UiOs lokaler i Silurveien. Koronapandemi og lav tiltro til smitteverntiltakene er bakgrun-

nen for motvilligheten til å møte på eksamen.

Etter at landet stengte ned i mars, gjennomførte UiO digital eksamen for alle studenter på vårsemesteret. Dette semesteret har de derimot valgt å avholde fysisk eksamen. Det betyr at 7400 studenter skal innom Silurveien mellom 12. oktober og 22. desember. Det vil i snitt 104 studenter daglig gjennom hele eksamensperioden.

UiO: Aldri 100 prosent sikker

– Vi har lagt til rette for en smittevernmessig god gjennomføring av eksamen, så godt som det lar seg gjøre, med tanke på at vi er i en pandemi, sier Johan Løberg Tofte, fungerende avdelingsdi-

rektør for HMS og beredskap ved UiO.

Tofte har det overordnede ansvaret for beredskapssituasjonen ved UiO og har jobbet kontinuerlig med smittevern ved universitetet. Han understreker at universitetet allerede i juli begynte å utarbeide en risikovurdering for Silurveien. Ut fra denne vurderingen har det blitt gjennomført en rekke tiltak (se faktaboks).

– Halvparten av plassene er ikke i bruk, lokalene rengjøres mellom hver eksamen, og doene vaskes under eksamen. I tillegg har det vært opplæring av eksamensvakter og øvrige ansatte der, og det vil være rikelig med antibac, sier han.

Tofte mener UiO har gjort de tiltakene som er mulig å gjøre for

å hindre at det skal oppstå noen smittesituasjon, men at man aldri kan være hundre prosent sikre.

Wright mener på sin side at det er uansvarlig å gjennomføre eksamen så lenge folk ikke bruker munnbind.

Jeg mener fysisk skoleeksamen strider med hensynet til liv og helse for oss

Raha Moafi, student ved UiO

– Hvis man snakker og puster i et lukket rom over lengre tid, er man avhengig av å ha et ordentlig ventilasjonsanlegg. Aerosolene vil fortsatt være i luften, sier hun.

Wright understreker at hun ikke er noen ekspert på folkehelse, men hevder hun har lest mye forskning på området og mener det er tydelig at det ikke er noen god idé å være i et rom over lang tid, spesielt uten munnbind.

– Jeg planlegger å sende en klage til administrasjonen. Der

kommer jeg blant annet til å foreslå at munnbind må tas i bruk som smitteverntiltak, sier Wright.

Bruk av munnbind har blitt vurdert, forteller Tofte, men legger til:

– Vi har ikke landet på det som et aktuelt tiltak.

– Utelukker dere å gå over til digital eksamen dersom situasjonen forverrer seg?

– Nei, vi utelukker ingenting. Dette vurderes, om ikke daglig, så vurderes det fortløpende, avslutter Tofte.

Helse vs. potensiell fusk

Etter et allmøte med studiedekanen på Det juridiske fakultet forrige torsdag har det kookt på jusstudentenes foretrukne informasjonskanal, Jodel. Flere studenter reagerer på at de ikke blir hørt, og er bekymret for smittevernet.

«Begge foreldrene mine er i risikogruppen og utrolig sårbare», skriver en anonym jusstudent på Jodel. «Det er litt interessant at

ENSANGST I SILURVEIEN

Beskyttet: Kristina Dziedzic Wright ser helst at alle bruker munnbind under eksamen.

fakultetet har full tillit til at ingen studenter vil møte syke på eksamen, men null tillit til at de samme studentene ikke jukser på en hjemmeeksamen», skriver en annen. «Det er så sjukt mye whining her», skriver en tredje.

– Jeg mener fysisk skoleeksamen strider mot hensynet til liv og helse for oss, ikke bare som studenter, men også som mennesker, sier Raha Moafi (21), som går andreåret på rettsvitenskap.

Hun mener universitetet pålegger seg mer ansvar og gjør det vanskeligere for seg selv ved å avholde skoleeksamen, at tiltakene krever mer enn ulempene ved å ha hjemmeeksamen.

– Jeg opplever at det vektlegges at det ikke skal være fusk på

eksamen, men jeg mener det må gjøres en avveining mellom vår helse og potensiell fusk, sier hun.

Når man tar kontroversielle avgjørelser så vil ingen bli fornøyde

Bror Nissen, UiO-student

Hun viser samtidig til en uttalelse fra studiedekan Tarjei Bekkedal fra august om at det ikke hadde blitt flere jukesaker enn vanlig, som følge av hjemmeeksamen, og påpeker at det tross

mulige mørketall tyder på at fusk ikke utgjør et stort problem.

– Fakultetet må sette vår trygghet og helse først, og for øyeblikket føles det ikke som om fakultetet prioriterer noen av delene, avslutter Moafi.

Stoler på fakultetet

Bror Nissen (21) går også andreåret på rettsvitenskap, men er imidlertid ikke bekymret for skoleeksamen.

– Det er ikke grunnlag for å si at skoleeksamen er uforsvarlig, sier han og legger til:

– Jeg sliter med å se hvordan vi som jusstudenter har grunnlag for å være kritiske til smittevernplanene som er utbedret. Når det juridiske fakultet bestemmer

Dette er smitteverntiltakene i Silurveien:

- + Gjennomført risikoanalyse for eksamen
 - + 320 mot normalt 650 plasser er i bruk for å opprettholde avstandskrav og bruk av annenhver plass
 - + Én plass blir kun brukt én gang per dag
 - + Alle plasser rengjøres etter bruk
 - + Alle saler har egne innganger ved å ta i bruk nødutganger
 - + Skilting utvendig og innvendig for å lette innpassering
 - + Anitbac og desinfiserende servietter ved alle innganger og rundt omkring i salene
 - + Plexiglass ved alle overinspektorbord
 - + Økt renholdsfrekvens
 - + Alt personell i Silurveien har gjennomført eget smittevernkurs og fått nødvendig opplæring
 - + Salene åpner 45 minutter før eksamensstart mot normalt 30 minutter
 - + Bruk av egenmelding
 - + Eksamensvakter ved inngangen påser avstandskrav og slipper inn puljer hvis behov
 - + Interne rutiner gjennomgått og oppdatert med tanke på smittevern
 - + Smittevernutstyr tilgjengelig (hansker og munnbind)
 - + Eksamensvakter er informert om tiltakene og har på bakgrunn av det selv valgt å jobbe dette semesteret
 - + Egne smittevernkurs for eksamensvakter
- Kilde: Universitetet i Oslo

tidligere gjelde, og grunnlaget til å være skeptisk er tuftet på et usikkert fundament, sier Nissen.

– Når man tar kontroversielle avgjørelser, vil ingen bli fornøyde, enten det er skoleeksamen eller hjemmeeksamen, avslutter han.

Mat-nat nekter

Ved Det matematisk-naturvitenskapelige fakultet (Mat-nat) har de valgt en annen strategi enn UiO sentralt. Der blir avsluttende eksamen som hovedregel en form for hjemmeeksamen.

– Vi tok en avgjørelse på det sist torsdag. Vi opplever at det blir for usikkert med skoleeksamen, sier Knut Martin Mørken, studiedekan ved Mat-nat.

Han begrunner det med at smitten er økende, og at mange studenter er bekymret for reisevei, og viser til erfaringer fra fysiske midtveiseeksamener de gjennomførte som normalt:

Man ender opp med mange krevende avveininger, men sånn som situasjonen er i samfunnet, så må menneskelige hensyn for studentene trumfe

Knut Martin Mørken, studiedekan ved Det matematisk-naturvitenskapelige fakultet

– Vi så at antallet egenmeldinger er femdoblet sammenlignet med for et år siden. Vi tror det betyr at mange studenter er utrygge og ikke tør å møte opp til fysisk eksamen, sier Mørken.

Han forteller videre at mange av emnene har en del regnehåndverk som man lett kan få andre til å gjøre. Det er en utfordring at kontrollfunksjonen ved en skoleeksamen forsvinner.

– Man ender opp med mange krevende avveininger, men sånn som situasjonen er i samfunnet, så tok vi valget om at menneskelige hensyn for studentene er det avgjørende.

universitas@universitas.no

seg for at det skal være skoleeksamen, har jeg tillit til at det gjennomføres trygt, sier han.

Nissen understreker at han ikke er noen koronaskeptiker og har forståelse for at folk er bekymret for smitte. Men bekymringen må være tuftet på noe annet enn følelser, mener han.

– Jeg ser flere argumentere for at mange kan samles utenfor lokalene, men det er i utgangspunktet et anekdotisk argument basert på erfaringer, sier han.

Nissen mener at siden studentene må gjennom et obligatorisk smittevernkurs og har vent seg til korona i samfunnet, så vet alle hvordan man skal overholde smittevern.

– Derfor vil ikke erfaringer fra

OPPTAKSSYSTEMET SKAL GJENNOMGÅS:

Opptakskravenes

Lang vei igjen: Sicilia Jamne synes det er sykt å tenke på at hun hadde vært ferdig nå hvis hun hadde kommet inn på paramedic-utdanningen rett etter videregående.

Regjeringen vil gjennomgå opptakssystemet for høyere utdanning. Spørsmålet melder seg: Tilleggs poeng, venn eller fiende?

Tilleggs poeng

tekst Anna Krokene
foto Jonas Been Henriksen

– Jeg har følt at livet mitt er på vent. Paramedic er det eneste jeg har hatt lyst til, og så får jeg nei hver gang, sier Sicilia Jamne (22).

Bachelorutdanningen i pre-hospitalt arbeid/paramedic tilbys i Oslo, Bodø, Tromsø og Stavanger og på deltid i Fredrikstad. Jamne har søkt på alle. Hun gikk ut av videregående i 2017.

I år endte hun på venteliste. Sist Jamne sjekket, hadde hun rykket femti plasser frem, likevel er det en lang vei igjen til drømmestudiet.

Hun forteller at å få beskjed om at man står på venteliste, i

praksis er det samme som å ikke få svar:

– Jeg satt bare og ventet. Kanskje jeg kommer inn, kanskje jeg kommer inn, forteller Jamne og legger til:

– Jeg begynte på nettstudiet jeg går nå, en måned etter alle andre på grunn av ventingen, sier hun. Jamne går medisinsk grunnfag for å få to tilleggs poeng for høyere utdanning.

Tidligere denne måneden opplyste regjeringen at de vil gjennomgå dagens opptakssystem for universiteter og høyskoler:

– Vi har fått et lappeteppe

av ulike opptakskriterier, ikke minst med alle tilleggspoengene, sa forsknings- og høyere utdanningsminister Henrik Asheim da til VG.

Opptakssystemer berører alle som ønsker å begynne på høyere utdanning. Mange forsøker forjeves å komme inn på drømmestudiet og ender opp med å ta opp fag eller tilegne seg forskjellige tilleggspoeng mens årene går.

Kostnadene fra å ha tatt opp eksamener og nettstudier resulterer i at Jamne vil ha en samlet studie gjeld på rundt 200.000 kroner.

– Jeg har masse studie gjeld, men ikke noe å vise for det, sier hun.

Hvis hun kommer inn neste år, vil hun være 26 år når hun er ferdig med bachelorutdanningen.

– Jeg hadde egentlig lyst til å

Slik regnes skolepoeng

- Karaktersnitt fra videregående
- + ev. realfagspoeng
- + ev. språkpoeng
- + ev. kjønnspoeng
- + ev. poeng for opptaksprøver

Kilde: Samordna opptak

ta videreutdanning, men nå tenker jeg litt at jeg bare vil bli ferdig, sier Jamne.

Hun peker på at en konsekvens av et forskjøvet studieløp kan være at færre velger å studere videre.

En helhetlig gjennomgang

Andreas Trohjell, leder i Norsk studentorganisasjon (NSO), er

Slik regnes poeng for ordinær kvote:

- Skolepoeng
- + to poeng for folkehøyskole tatt f.o.m. 1997/98
- + to poeng for fullført militærtjeneste
- + to poeng for fullført sivil tjeneste
- + inntil to poeng for fagskole tatt etter 2005
- + inntil to poeng for høyere utdanning
- + inntil åtte alderspoeng

Kilde: Samordna opptak

positiv til at det skal gjøres en helhetlig gjennomgang av opptakssystemet.

– Det er viktig for oss å være en del av det. Vi har fått tilnærmet tomme opp for at vi skal få

lappetepppe

være med i prosessen, av statsråden, sier Trohjel.

NSO er i utgangspunktet positive til tilleggspoeng som kjønns-poeng og alders-poeng, men Trohjel viser til at organisasjonen er i en prosess om opp-takspolitikk, og at de skal ha sentralstyremøte neste uke.

Trohjel sier at det har blitt

Han forteller at han fikk åtte tilleggspoeng for alder, men at summen av hovedfag i litteraturvitenskap, videreutdanning fra Handelshøyskolen BI, sivil-tjeneste og til sammen tjue års yrkeserfaring utgjorde to poeng.

– Utdelingen av tilleggspoeng for høyere utdanning er veldig lav, sier Jørve.

gynte på studier i statsvitenskap. Underveis fant han ut at han ville studere medisin:

– Jeg hadde et greit snitt fra videregående, men visste at jeg ikke kom til å skli rett inn, sier han.

– Min første tanke var å ta utdannelsen i utlandet, ettersom jeg visste at det var større sjanse for å komme inn der, uten å bruke for lang tid på å ta opp fag, fortsetter Kvamme.

Han forteller at han tok kjemi 1 og 2, i tillegg til å ta opp diverse fag for å forbedre karaktersnittet.

– For min del opplevdes det å ta opp fag som veldig instrumentelt, sier Kvamme.

– Det var kun et middel til det målet jeg ønsket.

Høsten 2019 kom han inn på medisinstudiet i Oslo.

– Bortsett fra kjemifagene jeg manglet, følte jeg ikke at det jeg drev på med, kom til å gjøre meg til en bedre lege, sier Erlend Kvamme.

Et åpenbart alternativ mangler. Kvamme trekker frem intervjuer og egnethetstester som muligheter, men understreker at risikoen er at det blir et lignende system hvor det handler om å bruke tiden etter videregående på å oppfylle visse parametere.

– Problemstilling flyttes fra å skaffe seg karakterer fra videregående til å være perfekt egnet til tester. Det kan også slå skjevt ut, sier han.

Medisinstudenten er positiv til evaluering og avslutter med å si at uansett utfall føler han at systemet helt sikkert kan forbedres.

universitas@universitas.no

Tilbudsguiden

AKTIVITETER

OPPLEV OSLOS HEFTIGSTE ESCAPE ROOM !

Øvre Slottsgate 18, 0157 Oslo
Tlf.: +47 923 10 970

Bruk rabattkoden "Student30" og få 30% studentrabatt.

Tilbudet gjelder på dagtid søndag-fredag for grupper på 4+ spillere ved bestilling på: oslo.escapehunt.com

BRILLER.

EYE FACTORY

Synsprøve ½ pris - nå kr 395,- inkl. trykkmåling og netthinnebilde

Ta med studentbevis og få 25% rabatt på briller inkl. komfort glass. Velg blant kjente merker.

Eye Factory Ski Storsenter
Telefon 458 70 610

Eye Factory Strømmen Storsenter
Telefon 458 70 612

Online timebestilling:
www.eyefactory.no

FORENINGER

post@samfunnsokonomene.no
www.samfunnsokonomene.no
tlf: 90 86 75 20

Studerer du samfunnsøkonomi?
Bli medlem av Samfunnsøkonomene – fagforeningen eksklusivt for samfunnsøkonomer.

Vi tilbyr blant annet kræsjkurs, juridisk rådgivning, karriererådgivning samt tilgang til Akademikernes bankavtale med Danske Bank.

Kun 300 kr i året.

KORONATESTING

Du kan teste deg for koronavirus innen kort tid på vår teststasjon på Ensjø.

Bestill time på forhånd og ta testen ved drive-in /walk-in.

Testen koster 795 kr.

Les mer på kry.no

TANNLEGER

TANNLEGENE I BOGSTADVEIEN 51

Kr 450,- Undersøkelse med to røntgenbilder og lett rens.

20% rabatt på fyllingsterapi.

20% rabatt på fjerning av visdomstener.

20% rabatt på rotfyllinger.

*Studentrabatt gjelder ikke implantater, tanntekniske utgifter, og estetisk behandling

For timebestilling:
www.tb51.no
22 46 42 89
post@tb51.no

AVIS

Grubbegata 6
Oslo

dagsavisen@kundesenter.com
www.dagsavisen.no
Tlf: 22 99 80 50

50 % studentrabatt på Dagsavisen

MORGENBLADET

abo@morgenbladet.no
www.morgenbladet.no

Tlf: 23 33 91 80

50 % studentrabatt på Morgenbladet

Bestill her:
www.morgenbladet.no/student

BEMANNINGSBYRÅ

Tilbudsguiden

Gode tilbud til studenter i Oslo

signalisert at det er opptakssystemet i sin helhet det skal gjøres noe med, og ikke bare tilleggspoengene. Det er dette vi er positive til, sier han.

– Vi må se på hvordan opptakssystemet skal være et virkemiddel for å nå målet om at alle skal ha lik rett og tilgang til høyere utdanning, avslutter Trohjel.

En erfaren student

Kjetil Jørve (44) studerer til en bachelorgrad i helsepsykologi ved siden av å jobbe fulltid.

– Det var surrealistisk da jeg i 2016 søkte på høyere utdanning med vitnemålet mitt fra 1994, sier Jørve.

Jørve tar til orde for at det skal deles ut flere tilleggspoeng.

– Det er ikke samfunnsøkonomisk gunstig at folk i fortia-rene med tre barn hjemme, skal bruke tid på å ta opp fag fra videregående.

Det er mye snakk i festtaler om at folk skal oppdatere kompetansen sin for å møte fremtidens yrkesliv, mener Jørve. Han presiserer at han snakker for de som begynner på utdanning nummer to.

– Kanskje arbeidserfaring også burde utgjøre tilleggspoeng. Det er klart at det er kompliserende, men alle norske bedrifter klarer å sette ansiennitet på sine arbeidstakere, avslutter han.

– Kun et middel til målet jeg ønsket Erlend Kvamme (24) tok et friår etter videregående, før han be-

Mulighet til forbedring: Erlend Kvamme, medisinstudent ved UiO, tror det er bred enighet om at dagens system ikke nødvendigvis sikrer at de som kommer ut på den andre siden av studiet, er de best egnede.

— Korona kan bare komme; når

De holder orden rundt oss hver dag, og siden mars har de vært spesielt viktige. Nå forteller renholderne om pandemi, sladder om forelesere og hvordan de hjelper studentene med semesteroppgaver i sosialantropologi.

UiO-renhold

tekst Ingeborg Løklung
foto Jonas Been Henriksen

– I begynnelsen av pandemien var det vanskelig å vite hvor man skulle starte. Vi visste ikke hvem som var smittet, og hvordan vi skulle håndtere det.

Det sier William Bendu, som har jobbet med renhold ved Universitetet i Oslo (UiO) i over tretti år. Da koronapandemien traff landet i mars, sto han og kollegaene overfor en større utfordring enn noen gang før. Sammen med

Det hører jo med til studietiden å være rotete!

William Bendu, renholder ved UiO

kollegaene Raheel Mohsin Zaman, Jocelyn Alban Ibanez og Kathirgamanathan Elayathamby forteller han om arbeidshverdagen som renholder ved UiO, et samfunnskritisk yrke som utføres ved og rundt studentene hver eneste dag, men som man kanskje ikke tenker over så ofte.

UiO har 46 renholdere som jobber i fem forskjellige soner, med alt fra avfallshåndtering og

klargjøring i forkant av arrangementer, til desinfisering og renhold av seminarrom, forelesningssaler og toaletter. Alle de fire som møter Universitas, er enige om at UiOs renholdsseksjon er et godt sted å jobbe.

– Vi har et godt arbeidsmiljø der vi både samarbeider og jobber selvstendig, samtidig som vi kan tulle og tøyse i pausene, sier Ibanez.

Hun sier hun savner å kunne gi klemmer for tiden, men at hun føler seg trygg på jobb. Zaman er enig og trekker frem den gode kontakten med kol-

legaene som positivt.

I frontlinjen mot smitte

Koronapandemien førte med seg en annerledes hverdag for de fleste av oss, og dette gjelder også for renholderne. Elayathamby forteller at det tidvis var vanskelig å skaffe nok utstyr, men roser ledelsen for å ha handlet raskt.

– Vi er jo helsefagarbeidere,

Holder UiO rent: F.v.: Jocelyn Aban Ibanez, Kathirgamanathan Elayathamby, William Bendu. Med ryggen til: Raheel Mohsin Zaman.

vi også. Det vi gjør, er viktig for å holde det rent og trygt, legger han til.

Bendu sier at de var forberedt på det som skulle komme, men at det likevel var vanskelig i begynnelsen.

– Det er jo nettopp derfor vi er ansatt, for å holde det rent. Det har vært veldig fint å se alle kollegaene som har stått på og hindret smitten i å spre seg, sier han.

– Etter hvert så vi at vi klarte det, og vi tenkte at: «Korona kan bare komme hit; når den ser oss, må den snu i døra!»

Da pandemien traff, var det ifølge renholderne et uttalt felles mål at det ikke skulle komme smitte fra deres kant. Alle er

enige om at de følte på et ansvar da det ble viktigere enn noen gang før å holde det rent, og de roser ledelsen for god håndtering da det ble kritisk.

Vi er jo helsefagarbeidere, vi også. Det vi gjør, er viktig for å holde det rent og trygt

Kathirgamanathan Elayathamby, renholder ved UiO

– Vi er jo vant til å vaske, og det hjelper nå som vi har fått godt rengjøringsutstyr, sier Elayathamby.

På spørsmål om studentene har blitt flinkere på renhold under pandemien, er det delte meninger.

– Det hjelper ikke å vaske over pultene dersom man legger engangsklutene i en stor haug midt på bordet etterpå. Da er man jo like langt, påpeker Zaman.

Han er likevel fornøyd med at det finnes desinfeksjonsmidler tilgjengelig for studentene.

På hils med studentene

Universitas forsøker å spørre om det er noen fakulteter der det rotes mer enn hos andre, men renholderne ler og sier at de ikke vil nevne navn. De er likevel enige om at studentene jevnt over er mer rotete enn «de

Sosialt arbeidsmiljø: Raheel Mohsin Zaman trives i jobben på grunn av den gode kontakten med sine kolleger.

den ser oss, snur den i døra!

William Bendu

- + Alder: 57 år
- + Har jobbet i UiO Renhold i 30 år

Raheel Mohsin Zaman

- + Alder: 34
- + Har jobbet i UiO Renhold i 9 år

Kathirgamanathan Elayathamby

- + Alder: 58 år
- + Har jobbet i UiO Renhold i 15 år

Jocelyn Alban Ibanez

- + Alder: 54
- + Har jobbet i UiO Renhold i 12 år

Vi lærer en del om professorene og forelesere gjennom studentene, så du kan si vi har god oversikt

William Bendu, renholder ved UiO

voksne», altså administrasjonen og underviserne.

– Det hører jo med til studietiden å være rotete! Noen ganger kommer man inn på pauserom-mene og tenker «ojda», men dere kan jo ikke ha orden på alt hele tiden. Miljøstasjonene må dere bli bedre på, der ligger alt hulter til bulter noen ganger, sier Bendu.

Elayathamby er enig og legger til at studentene er viktige for samfunnet, og at det føles bra å jobbe med å holde det ryddig og rent rundt dem.

Renholderne forteller at forholdet til studentene er godt, og at mange smiler og hilser på dem i gangen. Bendu forteller at når han jobber i bygningene som tilhører sosialantropologi, har det hendt at studenter kommer bort for å stille spørsmål om

oppgaver de holder på med. Han er selv fra Sierra Leone og synes det er gøy å kunne hjelpe til.

– Jeg bidrar så godt jeg kan med svar, men det er hyggelig at de spør. Jeg føler at de setter pris på det jeg gjør. Noen ganger hilser folk som jeg aldri har sett før, jeg har jo jobbet her så lenge, så det blir mange studenter etter hvert.

Sladder om forelesere

Det å jobbe litt i bakgrunnen gjør at man til tider får innblikk i morsomme samtaler i korridorene. Bendu forteller om en student som hadde skrevet en lang oppgave han var godt fornøyd med, som deretter ble temmelig slaktet av en medstudent, med påfølgende skuffelse og en anelse sure miner. Renholderne får også med seg hva studentene

synes om undervisningen, forteller han.

– Det er mye snakk om at den foreleseren er streng og den foreleseren er snill. Vi lærer en del om professorene og forelesere gjennom studentene, så du kan si vi har god oversikt, sier Bendu og ler.

– *Hva kan studentene og UiO som helhet gjøre for å sørge for at hverdagen til disse skjulte heltene blir lettest mulig?*

– Rydd etter dere, og legg av-fallet på riktig plass, sier Ibanez.

Bendu mener administrasjonen kan bli bedre på å vise hvor viktige renholderne er.

– Jeg får et spesielt forhold til jobben jeg gjør, og det hadde vært fint om studentene ble mer bevisst på det.

universitas@universitas.no

Rutinert: Jocelyn Alban Ibanez viser frem noen av sine rengjøringstriks.

Kampen om stud

Hvert år deles Velferdstingets pengepott ut, i år er beløpet på nesten 16 millioner kroner. Det er 10 søkere om beinet, og spennet er stort med innstillinger fra null til flere millioner. Den endelige beslutningen faller 19. oktober.

tekst Renate Leth-Olsen, Saga Eline Jonsson Hoff og Alvilde Overaa

Velferdstinget

- + Her sitter representanter fra alle SiOs studentorganisasjoner
- + Har som oppgave å påvirke SiO for å sikre et godt velferdstilbud for Oslos studenter
- + Bevilger penger fra semesteravgiften til studentforeninger
- + Arbeidsutvalget er Velferdstingets organ med innstillingsmyndighet

- Søkt: 674.746
- Enstemmig innstilt: 0
- Fjorårets innstilling: 212.000

– Veldig skuffende

Studentorganisasjonen ved BI (Biso) har ikke fått innstilt en eneste krone fra Velferdstinget i år.

– Vi skjønner at det er vanskelige tider med tanke på korona, men at det ikke blir innvilget noe til oss, er veldig skuffende, sier Gloria Vitaly, politisk ansvarlig i Biso.

I den enstemmige innstillingen står det at arbeidsutvalget ikke ser et behov for støtte hos Biso. Arbeidsutvalget begrunner avslaget med at kontoer i Bisos navn samlet inneholder en sum de mener kan brukes til å dekke over driftskostnadene. Biso, derimot, hevder at de vil gå med underskudd uten støtte fra Velferdstinget.

– Uten dette går vi jo i minus, og flere linjer og enheter får ikke gjennomført prosjektene de ville gjøre, spår Vitaly.

- Søkt: 300.000
- Enstemmig innstilt: 300.000
- Fjorårets innstilling: 240.000

Glade og fornøyde

Jussbuss tilbyr gratis rettshjelp og er avhengige av å søke midler hvert år. De er derfor både glade og fornøyde med at de i år har fått innstilt akkurat det de søkte på fra Velferdstinget. Daglig leder i Jussbuss Jonathan Leifsson de Lange synes det er fint at Velferdstinget støtter tilbudet deres, særlig med tanke på at det er et godt tilbud for studenter.

– Som student er ikke lommeboka feit, og kommer man i juridisk uføre, som de fleste av oss gjør i løpet av livet, så er det fint å ha et sted å gå, sier Leifsson.

De har merket en økende pågang i kjølvannet av korona, særlig i området trygderett, ettersom flere nå er avhengige av Nav.

– Prinsipielt mener Jussbuss at staten selv burde ta ansvar for borgernes rettssikkerhet gjennom en bedre offentlig rettshjelpsordning enn den vi har i dag. Folk skal ikke være avhengige av frivillige jusstudenter for å få hevdet sin rett, sier Leifsson.

- Søkt: 1.615.000
- Flertallets innstilling: 1.305.000
- Mindretallets innstilling: 1.405.000
- Fjorårets innstilling: 1.370.000

Etterlyser mer penger fra SiO

Det norske studentersamfund (DNS) er ikke fornøyd med innstillingen fra Velferdstinget. Ikke bare er flertallets innstilling 300.000 kroner under hva de søkte om, men også lavere enn det de fikk i fjor. DNS søker på vegne av sin egen organisasjon samt fire andre foreninger som også holder til på Chateau Neuf: Impro Neuf, Cinema Neuf, Studentenes fotoklubb og Teater Neuf. På forespørsel fra DNS selv har Velferdstinget kommet med foreslåtte kutt i deres budsjett. De har blant annet foreslått et hundre prosent kutt til foreningen Impro Neuf og et stort kutt til interne arrangementer.

– Det er dumt at de har kuttet så mye i våre interne arrangementer, og vi synes det er synd at Velferdstinget ikke ser verdien av dem for å holde på frivilligheten i DNS, sier Ragnhild Bjørkum Vassbotn, styreleder i DNS.

De fleste foreningene har fått innstilt lavere sum enn de søkte om i år, og Vassbotn mener at Velferdstinget burde ha søkt mer penger fra SiO så de kunne ha bevilget mer.

– Det er lett å være etterpåklok, men de burde ha sett det komme og søkt mer fra SiO i utgangspunktet når man ser at det er så stor trengsel om midlene, sier Vassbotn.

- Søkt: 2.750.000
- Flertallets innstilling: 3.115.000
- Mindretallets innstilling: 2.750.000
- Fjorårets innstilling: 2.618.000

Får mer enn de ber om

Kulturstyret består av elleve representanter valgt fra Velferdstinget og gir støtte til mindre studentforeninger og enkeltpersoner som ikke søker direkte til Velferdstinget. Flertallsinnstillingen er i år større enn hva Kulturstyret selv søkte om.

Leder i Kulturstyret Henrik Hung Haram er fornøyd:

– Det pleier å være stor pågang, og vi bevilger vanligvis hele budsjettet. At vi kanskje får mer penger i år, er bra, så vi kan støtte de mindre foreningene som sliter, også på grunn av pandemien, sier Haram.

Han forteller videre at han antar at Velferdstinget vil kutte støtte til noen foreninger, og at økningen i innstillingen skaper rom for at disse heller kan søke penger fra Kulturstyret.

– De store foreningene som får midler fra Velferdstinget, treffer mer generelt. Vi ønsker å treffe bredt, men også de mer spesifikke foreningene, og er derfor viktige for bevaringen av mangfoldet av studentorganisasjoner, sier Haram.

- Søkt: 2.300.000
- Flertallets innstilling: 2.100.000
- Mindretallets innstilling: 2.000.000
- Fjorårets innstilling: 1.940.000

– Bekymret for det faglige og sosiale miljøet

Simen Mathisen, daglig leder i Radio Nova, forteller at foreningen er fornøyd med innstillingen til tross for at redaksjonen gjerne skulle ha hatt større mulighet til å møte de fremste utfordringene.

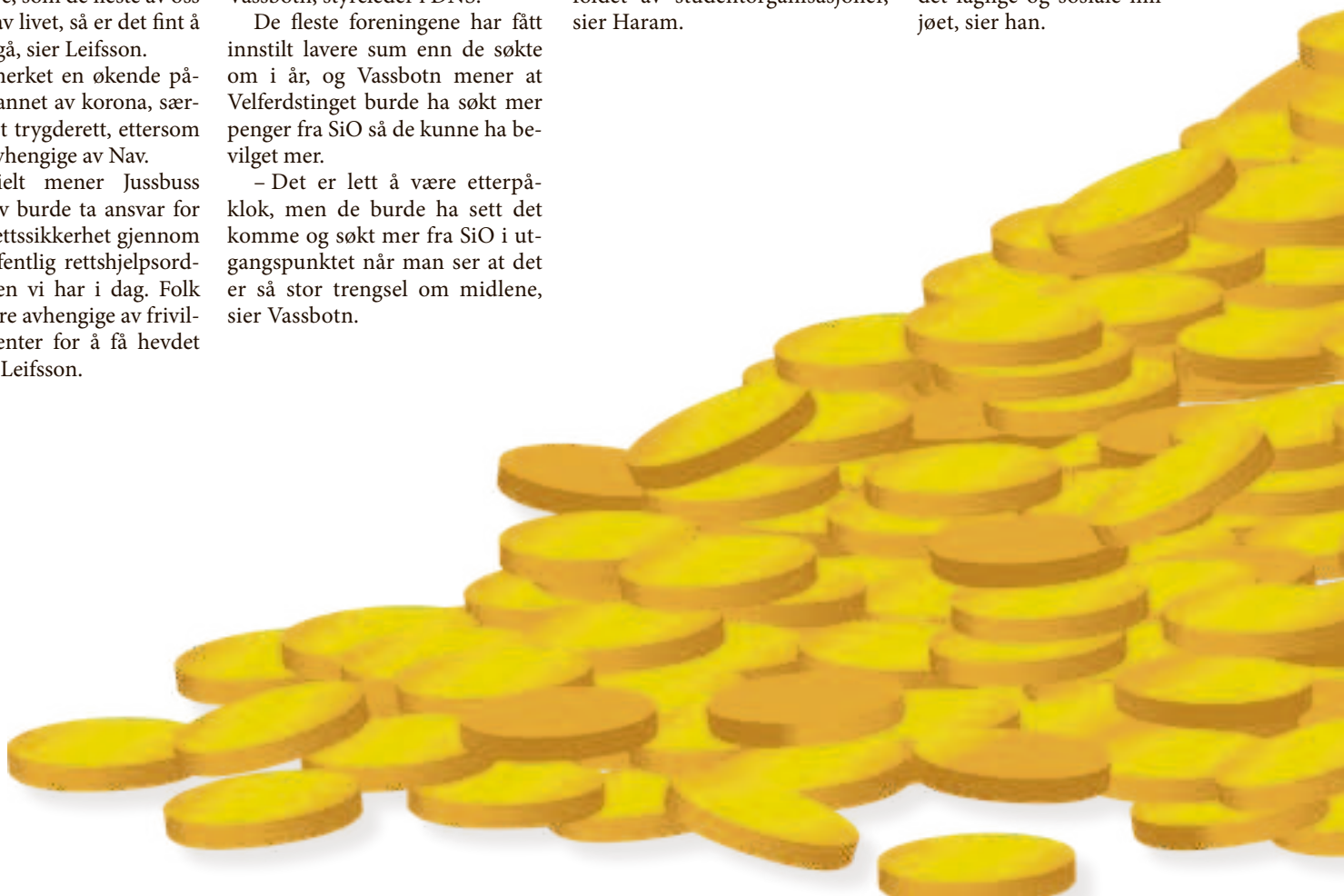
– Utfordringen om dagen er ikke økonomien, men at det ikke er like stor mulighet til å ha det sosiale miljøet internt i foreningen, sier Mathisen.

Han forteller at midlene vil være nødvendig for smitteverntiltak og ekstraordinære tiltak for å fortsette produksjonen.

– I tillegg ønsker vi å øke lønningene til de ansatte, slik at de får igjen for tiden de setter av til redaksjonen.

Mathisen påpeker at redaksjonen ikke har fått noen signaler fra Velferdstinget om at de skal få mindre støtte enn tidligere.

– Så lenge Radio Nova fortsetter å få støtte fra Velferdstinget, så er det ikke noen fare for driften. Jeg er mer bekymret for det faglige og sosiale miljøet, sier han.

entmillionene

UNIVERSITAS

- Søkt: 3.200.000
- Flertallets innstilling: 3.000.000
- Mindretallets innstilling: 3.050.000
- Fjorårets innstilling: 3.000.000

– Skulle gjerne hatt mer

Til tross for at Universitas har blitt innstilt den høyeste summen sammenlignet med de øvrige foreningene, er dette 200.000 mindre enn det avisen søkte om.

– Det er synd at innstillingen ikke er høyere. Redaksjonen skulle gjerne hatt mer. Det er likevel flere foreninger som ikke har fått innvilget sine ønsker, så vi skjønner at det blir sånn, sier styreleder Svein Olav Sæter.

Han mener imidlertid at det er et positivt tegn at mindretallet har innstilt 50.000 ekstra. Han forteller at midlene fra Velferdstinget i første rekke vil benyttes på avisen, koronatiltak og den daglige driften.

JURK

juridisk rådgivning for kvinner

- Søkt: 285.000
- Enstemmig innstilt: 285.000
- Fjorårets innstilling: 190.000

Full pott for JURK

– Vi setter stor pris på innstillingen fra arbeidsutvalget og håper på vedtak, sier Bjørk Gudmundsdottir Jonassen, leder i Juridisk rådgivning for kvinner (Jurk).

Arbeidsutvalget er enstemmig i innstillingen om å bevilge hele summen fra søknaden.

Studentorganisasjonen tilbyr gratis, tilpasset hjelp til selvhjelp for alle som definerer seg som kvinner. De får anerkjennelse fra Velferdstinget både for deres arbeid og for å være et faglig tilbud for jusstudenter.

– Med støtte får vi midler til å holde stands på studiesteder. Da kan vi nå ut til studenter som har ulike juridiske problemer overfor for eksempel utleiende, arbeidsgivere og studiestedet. Vi vil at studentene skal vite at vi eksisterer, sier Jonassen.

- Søkt: 359.760
- Enstemmig innstilt: 300.000
- Fjorårets innstilling: 320.000

Ikke fornøyde

Tidsskriftet Argument er innstilt på nærmere 60.000 kroner mindre enn de har søkt om. Ansvarlig redaktør Brage Egil Herlofsen forteller at Argument ikke er fornøyd med innstillingen. Han legger likevel til at det er forståelig at det er krevende for Velferdstinget å fordele pengene.

Når det kommer til differansen mellom innstilte midler og søknadssum for hvert enkelt medium, tror ikke redaktøren at det er Argument det vil gå hardest ut over, men kanskje heller de store studentmediene.

– Mesteparten av midlene brukes på tidsskriftet og et skriveko-learrangement som redaksjonen satser på dette semesteret, forteller Herlofsen.

Han forteller at de ikke merker så mye til pandemien annet enn at de skulle hatt en slippfest i vår som det ikke ble noe av som følge av restriksjonene.

Herlofsen forteller at Argument forventer å få beløpet innvilget, og at det er sjelden at dette ikke skjer.

- Søkt: 2.325.000
- Enstemmig innstilt: 2.025.000
- Fjorårets innstilling: 1.650.000

Penger til plassmangel

Oslostudentenes idrettsklubb (OSI) er fornøyd med økt innstilling sammenlignet med fjoråret og får medhold fra Velferdstinget i at plassmangel grunnet pandemien er en stor utfordring. Derfor økes nå arealpotten.

– Vi er veldig glade for at arbeidsutvalget ser behovet for økt støtte i år. Vi skulle gjerne hatt mer, men har forståelse for at det er en begrenset sum, sier daglig leder Truls Vestnes.

Men til tross for en høynet innstilling må OSI se seg nødt til å stenge døren for flere sporty studenter. Håndball og fotball har lenge vært populære tilbud, som nå ikke kan imøtekommes på ideelt vis.

– Det er flere av våre tilbud som berøres av plassmangel. Til tross for 100.000 ekstra i arealpotten må vi leie eksternt, og vi har blant annet ikke hatt mulighet til å åpne for nye fotballmedlemmer, sier Vestnes.

BI ATHLETICS

- Søkt: 957.578
- Flertallets innstilling: 0
- Mindretallets innstilling: 315.00
- Fjorårets innstilling: 400.000

– Jeg har null forståelse for innstillingen

– Idretten er viktig for bekjentskaper på tvers av studieretning. Vi skal være et lavterskeltilbud i en tid med lite sosial omgang, det forblir vi ikke med denne innstillingen, sier leder i BI Athletics, Martin Landrø.

Begge søknader fra BI får avslag i innstillingen. Arbeidsutvalget skriver i sin begrunnelse at foreningen igjen ikke klarer å synliggjøre seg for Oslos studenter.

– Hvis vi ikke får bevilget støtte, må vi øke egenandeler for å dekke kostnadene. Dette er uheldig i en tid hvor vi må leie flere baner for å ha god nok avstand, som er kostnadskrevende, sier Martin Landrø til Universitas og fortsetter:

– Ut fra begrunnelsen vi fikk, er det ikke mye vi kan gjøre. Vi skulle møte opp på foreningsdagen til SiO, men den ble avlyst, sier Landrø.

Velferdstinget mener derimot at oppmøte på foreningsdagen er et minstekrav for kvalifisering til pengepotten, og at de må synliggjøre seg for Oslos studenter, ikke bare BI, for å få bevilget penger.

– Jeg har null forståelse for innstillingen, avslutter Landrø.

PÅ RANDEN AV STORKRIG I KAUKASUS:

– Unge mennesker oppfordres til å kjempe

Krig: Unge armere som har gjennomført førstegangstjeneste, oppfordres til å melde seg opp på nytt for å kjempe mot nabolandet Aserbajdsjan. Nå har flere studenter fra hovedstaden i Nagorno-Karabakh tatt til våpnene.

På to uker er Stepanakert blitt en krigssone. Byens mannlige studenter oppfordres til å bytte ut pensumbøker med kamuflasjedrakter og maskingevær.

Konflikt

tekst Gina Grieg Riisnæs

– Folk er redde, forteller Paylak Araqelyan (24) til Universitas.

Til vanlig studerer han internasjonale relasjoner i Jerevan, hovedstaden i Armenia. Nå befinner han seg i hovedstaden Stepanakert i Nagorno-Karabakh. De siste to ukene har byen forvandlet seg til en krigssone. Rester av missiler ligger spredt i parkene. Bygninger er bombet sønder og sammen. Byens universitetet er stengt, og alle menn over 18 år oppfordres til å kjempe ved fronten.

Sendt til frontlinjen

I slutten av september blusset konflikten mellom nabolandene Aserbajdsjan og Armenia opp. De kriger om hvem som skal kontrollere den omstridte Nagorno-Karabakh-enklaven.

Universitas har vært i kontakt med flere studenter som befinner seg i Stepanakert. En av dem ble nødt til å avlyse intervjuavtale fordi han ble sendt til frontlinjene. Telefonnettet i området fungerer dårlig, trolig som følge av kampene. Derfor har de gjenværende i byen lite oversikt over hvordan det går med deres kjære.

Araqelyan kjenner flere som har byttet ut pensumbøker med grønne militæruniformer. Han vil ikke si hvor mange eller om han er engstelig for dem, men:

– Jeg kan si at alle armenere er bekymret for våre soldater.

100 år lang konflikt

De pågående kampene er langt fra første gang nabolandene utveksler skudd. Konflikten mellom Aserbajdsjan og Armenia har pågått i lang tid: Enklaven Nagorno-Karabakh ligger innenfor Aserbajdsjans grenser og er internasjonalt anerkjent som en del av landet. Likevel består befolkningen av 95 prosent armenere, ifølge Council on Foreign Relations.

Begge sidenes røtter i enklaven strekker seg flere århundre tilbake. I 1923, da landene var underlagt Sovjetunionen, tok Josef Stalin en sjefsavgjørelse og bestemte at enklaven skulle være en del av Aserbajdsjan.

Idet regimet falt sammen på slutten av 80-tallet, brøt en blodig borgerkrig ut mellom de to landene over hvem som skulle få kontroll over enklaven. I forkant slo en folkeavstemning fast at flesteparten ville være en del av Armenia. Men resultatet falt ikke i god jord hos motparten.

Over 30.000 mennesker mistet livet i krigen som fulgte. Rundt én million men-

nesker, hovedsakelig aserbajdsjanere, ble drevet på flukt. I 1994 ble partene enige om å legge våpnene ned, men ingen endelig fredsavtale ble signert.

Internasjonale dønninger

Siden den gang har partene utvekslet skudd jevnlig. Men kampene som nå raser, er de kraftigste siden 90-tallet.

Halvparten av befolkningen i området er drevet på flukt, ifølge talspersoner i Nagorno-Karabakh. I underkant av 600 mennesker på begge sider, både soldater og sivile, har mistet livet.

Det hele startet for to uker siden, da Aserbajdsjan anklaget armensk militære for å åpne ild mot dem. Armenia hevder på sin side at det var nabolandet som startet.

– Basert på hvordan kampene har utviklet seg, vil mange si at det er grunn til å tro at Aserbajdsjan startet, sier Helge Blak-kisrud, forsker ved Norsk utenrikspolitisk institutt.

– Landet hadde tilsynelatende planlagt offensiven godt, og det er aserbajdsjansk side som har mest å tjene på en fortsatt krig.

Aserbajdsjans president Ilham Alijev sier målet er å gjenerobre Nagorno-Karabakh.

Om partene ikke finner en fredelig løsning, fryktes det at konflikten kan utvikle seg til en ny storkrig. Begge landene har nemlig mektig krefter bak seg.

Tradisjonelt støttes Armenia av Russland, som har en militærbase i landet. Sistnevnte oppfordrer begge landene til å legge ned våpnene. Men om konflikten vedvarer, kan det bli vanskelig for stormakten å spille

en nøytral rolle. Begge landene er del av Den kollektive sikkerhetspakten (CSTO). Medlemsland oppfordres til å finne fredelige løsninger, men i likhet med Nato anses et angrep på ett av landene som et angrep på alle.

Samtidig støttes Aserbajdsjan for fullt av Tyrkia. Landet har sendt hundrevis av syriske leiesoldater for å kjempe på aserbajdsjansk side, ifølge rapporter og nyhetsbyråer som AFP og Reuters. Syrias president Bashar al-Assad har bekreftet dette.

Lange dager i bomberom

9. oktober møttes de aserbajdsjanske og armenske utenriksministrene til megling i Moskva. Etter over ti timer ble de enige om midlertidig våpenhvile.

Men kun minutter etter at den ble satt til verks, meldte begge parter at skytingen hadde tatt seg opp på ny.

Nå fortsetter bombesirenene i Stepanakert å ljome. Ofte flere ganger om dagen. Araqelyan klarer ikke å beskrive hva han føler når lyden skjærer gjennom byen. Han har blitt vant til det. Under ett av angrepene tilbrakte han tre dager i strekk i et av byens mange bomberom.

– De siktet på Stepanakert med alt de hadde. Jeg kan si at å være i et bomberom ikke akkurat er komfortabelt, forteller han.

Likevel har 24-åringen ståltro på hjemlandet.

– Jeg er ikke bekymret, for militæret vårt vet åpenbart hva de driver med.

FOTO: DET ASERBAJDSJANSKE FORSVARSDEPARTEMENTET

Konflikten i Nagorno-Karabakh

- + Enklaven har en befolkning på 147.000
- + Består av 95 prosent kristne armenere
- + Ble en del av Aserbajdsjan i 1923 etter ordre fra Josef Stalin
- + Etter Sovjetunionens fall raste en borgerkrig fra 1992–1994 mellom Aserbajdsjan og de armenske separatistene i enklaven over hvem som skulle få kontroll over området
- + I dag anerkjennes området internasjonalt som del av muslimske Aserbajdsjan, men støttes militært og økonomisk av Armenia
- + Aserbajdsjan ønsker å få tilbake kontrollen over enklaven, som utgjør 20 prosent av landarealet. Den armenske befolkningen i Nagorno-Karabakh

Kilde: Store norske leksikon, FN

Parallell fiendtliggjøring

Etter borgerkrigen på 90-tallet har kontakt mellom de to partene vært nærmest ikke-eksisterende. Blakkisrud tror det har bidratt til å forsterke fiendebildet. Særlig blant dagens unge.

– De som kjempet i borgerkrigen på 90-tallet, vokste opp side om side i et etnisk blandet samfunn. Nå har denne kontaktlinjen vært hermetisk lukket uten mulighet for kontakt mellom grensen i årevis, forklarer han.

– Alle forsøk på å etablere kontakt mellom sivilsamfunn på begge sider, blant annet mellom studenter og ungdommer, har blitt mistenkeliggjort på begge sider. I drøye 25 år har det vokst frem parallelle samfunn uten kontakt på tvers av kontaktlinjen.

Det mener han har stor betydning for studentene i Stepanakert og for unge i både i Aserbajdsjan og Armenia. Vernepliktige sendes til fronten, og de som har dimittert, bes om å melde seg til ny tjeneste. Mange reiser velvillige for å tjene fedrelandet.

– Unge mennesker oppfordres til å kjempe, sier Blakkisrud.

– Hvor viktige er de i denne konflikten?

– Det er de unge vernepliktige soldatene som først og fremst kjemper ved frontlinjen. Til dels er dette en krig med droner og bombing fra fly. Men de hardeste kampene pågår først og fremst ved fronten, hvor de vernepliktige står i første rekke.

utenriks@universitas.no

MELDING HJEM

Friksjon: En av Black Lives Matter-demonstrasjonene i Florida i juni møtte sterk motstand.

Den totale splittelsen

Etter to måneder på koronastengte Jamaica var gleden over å komme til frihetens land stor. Det som møtte oss, var noe helt annet.

Jørgen Brevik,
journalist i Universitas

Nyhetsvarslene lyser mot meg fra mobilen mens vi glir gjennom Golfstrømmen. Det er bare noen timer igjen til vi seiler inn til Florida etter tre dagers reise fra Bahamas. Isolasjonen på havet, uten internett og kontakt med omverdenen, gjør gleden over dekning stor. Men når nyhetene ruller inn, kjenner jeg med én gang en klump i halsen.

Det er starten av juni. Vi har rømt fra et koronastengt Karibia, hvor mine venner og jeg har sittet fast i den lille 31-fots seilbåten vi har kalt et hjem det siste halvannet året. Planene om å seile direkte hjem derfra endret seg fort da vi fant ut at USA var åpent. Og nå lyser det fra frihetens land. Landet der alt er mulig. En frihavn i en nedstengt verden for seilere. Fire ukers seilas har gjort oss hungrige på sivilisasjon, men virkeligheten som møter oss, er noe helt annet.

Politidrapet på afrikansk-amerikanske George Floyd i mai sendte sjokkbølger gjennom USA. Siden den gang har landet vært preget av massedemonstrasjoner. Millioner av mennesker over hele landet har tatt til gatene fra da til nå. Mange krever at den statlige støtten til politiet skal fjernes. Men ikke alle er enige, erfarte vi i juni.

I morgentimene ankommer vi St. Augustine i Florida. Den idylliske kystbyen gir oss raskt et bilde på det delte USA. I et veikryss ved broen som deler byen i to, står en stor gruppe og roper «I can't breathe» – George Floyds siste ord. Forbi demonstrasjonen glir gigantiske biler

med sjåfører som henger ut av vinduene og brøler skjellsord. Flere av dem viser fingeren til Black Lives Matter-demonstrantene, som svarer med en finger i retur. Floyd fortjente det han fikk, ropes det så fra en av bilene.

Splittelsen er fullstendig. Ingen som er uenige, prater med hverandre. Vår seilervenn Robert, opprinnelig fra Trumpstaten Texas, forteller at han ikke snakker med svigerfamilien sin. De støtter presidenten, mens han jobbet for Clinton under forrige valgkamp. På en bar forteller et par jevnaldrende studenter om bilen deres som er fullstappet av våpen. Tilhengere av Trump, de også, tenker jeg med

én gang. «Trump er en idiot!» smeller det til vår overraskelse ett sekund senere fra den ene. «Dette landet er ikke noe reelt demokrati» fortsetter den andre. Problemet slik han ser det, er at du ikke kan være våpenforkjemper, men likevel for gratis helsetjeneste og skolegang.

Og kanskje er det her problemet ligger: gruppene for definerte. Du må være enten eller. Ikke begge deler. Og hvem som mener hva, det er umulig å si. «Hva synes dere om Trump?» spør en hvit middelaldrende mann oss. Kameraten min tenker seg om før han svarer. Dette er gambling. «Helt føkka», svarer han til slutt. «Bra, helt enig», nikker mannen.

utenriks@universitas.no

VI ER IKKE SÅ ULIKE, DU OG JEG

ESSAY

tekst: Aksel Rogstad

Når jeg ser på deg, kan jeg ikke unngå å se mitt eget speilbilde. Det er verdt et utropstegn eller to.

Der er han igjen, han fyren jeg alltid ser i det samme hjørnet på lesesalen, som hver dag forlater plassen sin halv ett og kommer tilbake tre kvarter senere. Hva studerer han, mon tro? Historie? Fransk? Vi sier fransk, han studerer helt sikkert fransk. Og når han kommer der med proppene i øret, hører han helt sikkert på belgisk disko, brillene har han helt sikkert kjøpt i Thorvald Meyers gate, og han er utvilsomt vokst opp på Sinsen.

Slik fyller jeg disse menneskene rundt meg som jeg egentlig ikke kjenner, med et innhold som gjør dem mer begripelige. Oslo er en stor by. I hvert fall stor nok til at man hele tiden befinner seg blant folk langt utenfor ens egen bekjentskrets, selv på et avgrenset område som et universitet. Og da må jeg velge: Skal jeg vandre blant grå statister, eller skal jeg tillegge dem min egen lille hovedrolle?

For vi har vokst oss større enn vi strengt tatt har hodet for å være. Antropologen Robin Dunbar lanserte på nittitallet en teori om at et menneske kun har kapasitet til å forholde seg til 150 andre mennesker som sine bekjente, og med ikke mer enn 15 i sine nærmeste kretser. Da er det kanskje ikke så rart at man midt blant tusenvis av andre kan føle seg enda mer ensom enn man gjør alene, at en forelesningssal full av ansikter snarere tynger enn gleder. Pandemien har kanskje gjort det enda tydeligere, men det er lenge siden «folk flest» gikk fra å være et fellesskap til å bli en mengde abstrakte enheter.

Arne Næss, filosofen som satte de menneskelige følelsene og relasjonene over nesten alt annet i verdihierarkiet, mente i hvert fall at storsamfunnet var skadelig for vårt ve og vel. Han ønsket lokalsamfunn som ikke var større enn at hvert medlem kunne kjenne alle andre direkte, og i *Økologi, samfunn og livsstil: et utkast til en økosofi* fra 1976 skriver han svart på hvitt: «Et universitet på størrelse med Universitetet i Oslo, med 20.000–30.000 studenter, er uforenlig med økologisk ansvarsfull politikk.»

Økologien til Næss handlet om mer enn bare biene og blomstene; en skarve menneskesjel inngår også i de nye næ-

ringskjedene vi har skapt oss. Å ta til orde for å bygge ned våre omhyggelig oppbygde samfunn kan virke bakstrevsk, og Næss' radikale lokalsamfunn er neppe en realistisk idé, men hans mantra, *alt henger sammen*, fortjener likevel sin plass. Alt henger sammen, inntil treet får flere grener enn stammen klarer å bære og man blir tvunget til å konstruere sitt eget økosystem som på sitt eget vis holder sirkulasjonen intakt. Og i folkemengden stormer det kontinuerlig rundt hodet. Økosystemet kan både drukne og gå opp i flammer.

«Strangers passing in the street / by chance two separate glances meet / I am you and what I see is me.» Pink Floyds 23 minutter lange «Echoes» skildrer ferden fra mikroorganismene i havet til den folkerike sivilisasjonen, og startskuddet går for alvor når ett menneske ser et annet i øynene og innser at det der ser da skrekkelig kjent ut – når de atskilte identitetene smelter sammen i et jeg som overskri-der summen av de to. Jeg tror at å kjenne noen egentlig betyr å kjenne seg selv igjen i dem; for om man velger å si det med en exphil-besvarelse eller bare på folkemunne, så er vi dømt til å leve i hver våre små virkeligheter. Men å se at *du* er som *jeg*, det er sømmen som holder verden sammen.

Så hva skjer når vi blir nødt til å navigere i et folkehav av et samfunn, med ukjente fjes på hver kant? På et vis deles vi inn i hver våre økosystemer. Det er påfallende hvordan det er så vanskelig å se en forbipasserende fremmed i øyenene lenger enn en brøkdel av et sekund, hvordan det er så uutholdelig å stå blant folk i en spenningsladet stillhet som ingen mak-

ter å

bryte. Men i grunn er det jo en hel tilværelse som står på spill, blikket fra disse navnløse figurene er et blikk fra en annen virkelighet, et blikk som kommer utenfra *din egen* virkelighet. Og jeget du bærer på, er et sårbart jeg.

Heldigvis er det ikke helt tette skott mellom disse økosystemene. Å gjøre en fremmed til en bekjent er et empatiens øyeblikk hvor ens egen menneskelighet springer inn i den andre, hvor den andre går fra å være en tom størrelse til å bli et

fargerikt menneske: en bit av deg selv. Den menneskelige empatien er fremfor alt en skaperevne, fantasiens spontane byks, hvor man plutselig ikke lenger bare er seg selv, men også noen andre – hvor virkeligheten får flere ben å stå på. Slik stakes det ut en sti i den ellers så gjen-grodde skogen vi lever i. Slik fylles den i utgangspunktet så ensomme tilværelsen med lidenskap og glød.

Det er i det hele tatt en vakker ting hvordan vi sier «hei» til hverandre. Vi har jo ingen opplagt grunn til å nikke anerkjennende eller trekke på smilebåndet når vi passerer et menneske vi kjenner, men vi føler likevel et behov for å kommunisere at «du vet jeg jo hvem er, du er en del av min virkelighet – du er jeg».

En septemberdag vinden holdt på å blåse meg over ende, trasket jeg opp de smått dysfunksjonelle trappene utenfor Georg Sverdrups hus da jeg på avstand fikk øye på en av mine nærmeste venner. Den ellers så målrettede gangen hennes ble avbrutt av et febrilsk vink før hun forsvant inn i bygget, og sekunder senere tikket det inn en melding på telefonen: «God morgen!!» Hele to utropstegn måtte til for å uttrykke følelsen av å se seg selv i virvaret av fremmede. Jeg nøyde meg med ett utropstegn i meldingen tilbake, men empatiens gnister er i grunn verdt mer enn det.

Samtidig befinner de aller fleste andre seg altså utenfor kretsen på 150 mennesker. De står igjen som noen slags hull i virkeligheten, de sirkulerer utenfor økosystemet, i en annen virkelighet. Den overhengende faren er at økosystemet til slutt visner hen, at ankrene i verden løsner, og at de tidligere så gjenkjennelige ansiktene snur seg vekk i stedet for å smile tilbake. For det er et skjørt system, kontinuerlig i endring. Mitt verste mareritt er å bli fullstendig fremmedgjort, omgitt av skikkelser jeg ikke klarer å se mitt eget selv i. En virkelighet som går i oppløsning, hvor ingenting henger sammen.

«Echoes» ender, etter å ha glidd gjennom mørke, sarkastiske toner, med et rop fra ensomheten: «No one sings me lullabies / and no one makes me close my eyes / so I throw the windows wide / and call to you across the sky.» I den grad verden finnes, finnes den i vår egen fantasi, en fantasi som brødføs av andres medmenneskelighet til å besvare ropet: Vi lever alle på ekkoets nåde.

Og mens jeg lytter etter nok et ekko, fortsetter jeg å fylle inn hullene i virkeligheten fra lesesalen. Vår venn fra Sinsen ser ikke ut til å studere fransk likevel, men det er ingen brist i verden av den grunn. Det er mange måter å være et menneske på.

magasin@universitas.no

KULTUR

kulturredaktør: **Selma Stormyren Larsen**
selmastormyrenlarsen@gmail.com 954 51 978

Liza Mehlfeldt håper at prosjektet kan få folk til å tenke nytt om hvordan de ser på kropp. Derfor har hun ikke markert hvilke bilder som er av de mest eller minst likte kroppsdelenene. – Det får folk prøve å finne ut av selv.

– Vi har pupper, penis, valker og vagina – vi har alt!

Når selv den kroppspositive bevegelsen retusjeres, må man gå analogt til verks. Liza Mehlfeldt har fotografert femti ulike kroppper med engangskamera.

Analog kroppspositivisme

tekst Fride Selnes Jensen
foto Isabell Svensen Berge, Hanne Jones Solfeldt

– Bare åtte uker, også har dere laget alt dette, det er jo helt sjukt!

Liv Evjan, førstelektor ved Westerdals institutt for kommunikasjon og design, kan ikke tøyse sin begeistring idet hun introduserer eksamensutstillingen til sisteårsstudentene på studieprogrammet Art Direction, den første onsdagen i oktober.

En av studentene som denne dagen avduker sitt prosjekt, er Liza Mehlfeldt. Hennes fotoprojekt «Liker ... Liker ikke ... Liker ... Liker ikke ...» består av til sammen hundre analoge fotografier av femti ulike mennesker, montert i inngangen til eksamensutstillingen. På den ene siden av bildeveggen er femti bilder av modellenes mest likte kroppsdeler, på

den andre deres største usikkerhet. Mehlfeldt ønsker med bildene å understreke at kropp er kropp, at alle – uavhengig av kjønn, alder, hudfarge og størrelse – har sine usikkerheter, og at det er helt greit.

Personlige grenser

To uker før åpningen av eksamensutstillingen møter vi Mehlfeldt underveis i arbeidet.

– Det pleier egentlig å være skikkelig fint lys her når det ikke er så overskyet, unnskylder hun idet vi ankommer dagens fotoøkt.

Vi er i leiligheten hennes på Grünerløkka. I løpet av de to første ukene i september har femti forskjellige mennesker vært gjennom den samme døren for å bli fotografert i lyset fra de to stuevindene. Noen av dem kjente fotografen godt, andre var fremmede som fant prosjektet

gjennom Facebook eller felles bekjente.

På en pult ligger fire engangskameraer. To av dem er markert med «liker», to med «liker minst». Mehlfeldt fikk ideen til et fotoprojekt om kropp og usikkerheter gjennom kroppspositivisme-bevegelsen på Instagram. Men det er også et resultat av hennes egne erfaringer med usunt kroppsfokus.

Hun har selv gått aktivt inn for å avlære seg de holdningene vi blir tillært fra ung alder. Takket være markedskrefter som tjener på at vi aldri blir tynne nok, pene nok eller sunne nok, har vi blitt programmert til aldri å bli helt fornøyd, mener Mehlfeldt. Derfor blir hun nå nærmest rørt når hun snakker om hvilke barrierer

hennes modeller har trosset for å bidra til dette prosjektet.

– Jeg må liksom hente meg selv litt tilbake og tenke på hva folk faktisk gjør. Det er virkelig ikke bare å komme inn i en fremmed persons leilighet, snakke om

usikkerhetene sine, kle seg naken og bli tatt bilde av. Og så skal det stilles ut i samme slengen! sier Westerdalsstudenten stolt.

Tankeoppgjør

Denne regnværsdagen er det Mehlfeldts venninne Elin Sandvik Thomassen som skal fotograferes, og det er tydelig at jentene kjenner hverandre godt. Thomassen og Mehlfeldt har

gjort lignende prosjekter sammen tidligere, og selv med Universitas' utsendte til

Det er virkelig ikke bare bare å komme inn i en fremmed persons leilighet, snakke om usikkerhetene sine, kle seg naken og bli tatt bilde av

Liza Mehlfeldt, student ved Westerdals institutt for kommunikasjon og design

stede sitter både praten og klærne løst.

Thomassen, som selv studerer på Einar Granum Kunstfagskole, synes ofte at det kan høres banalt ut når man skal sette ord på kunst. Men banalt eller ei har hun tro på at prosjekter som dette kan endre folks syn både på egen og andres kropp.

Jeg trengte å høre og se andre som elsket valkene og cellulittene sine, sånn at jeg også kunne akseptere mine

Liza Mehlfeldt, student ved Westerdals institutt for kommunikasjon og design

Før Mehlfeldt fotograferer prosjektdeltagerne, ber hun dem alltid om å fortelle litt om hvorfor de har valgt å delta i prosjektet, og om hvordan de har bestemt seg for hvilke kroppsdeler som skal fotograferes. Thomassen får ingen forskjellsbehandling.

– Det som er så fint med prosjektet, er at man blir tvunget til å ta et oppgjør med sine egne tanker. Jeg vet hva mine usikkerheter er, men det var ikke før du spurte meg om å delta, at jeg måtte tenke på hvorfor, sier Thomassen og forteller at en kommentar hun fikk i ungdomsårene, har fulgt det forholdet hun har til magen sin i dag.

Med det setter hun ord på Mehlfeldts største bekymring knyttet til prosjektet. Hun har vært redd for at dette kan skape mer av det usunne kroppsfokuset som hun ønsker å fjerne, men mener også at noe av det viktigste man kan bidra med i kampen mot usikkerhetene, er representasjon. Hun ønsker at folk skal føle seg sett, og håper at det kommer tydelig frem.

– Jeg håper at folk kan se en annen person med den samme usikkerheten som de selv har, og at det får dem til å føle seg jævlige bra. Man tenker jo veldig sjelden at en cellulitt eller en valk er stygg, når man ser den på noen andre.

Kroppspositivisme og fettaktivisme

Carina Elisabeth Carlsen er kroppsakivist og foredragsholder og står bak den kroppspositivistiske Instagram-profilen «fetmenfattet». Hun har selv deltatt i prosjektet og mener Mehlfeldt setter fingeren på noe viktig ved å vise at alle har sine

usikkerheter:

– Det at alle føler seg utenfor, tyder jo på at vi lever i et ganske sykt samfunn.

Kroppspositivismen begynte som en sosial bevegelse for å styrke og belyse den plassen – eller mangelen på plass – som overvektige kvinner og menn får i samfunnet. Men det som begynte som en politisk bevegelse, har nå mistet noe av sitt opprinnelige fokus, mener Carlsen.

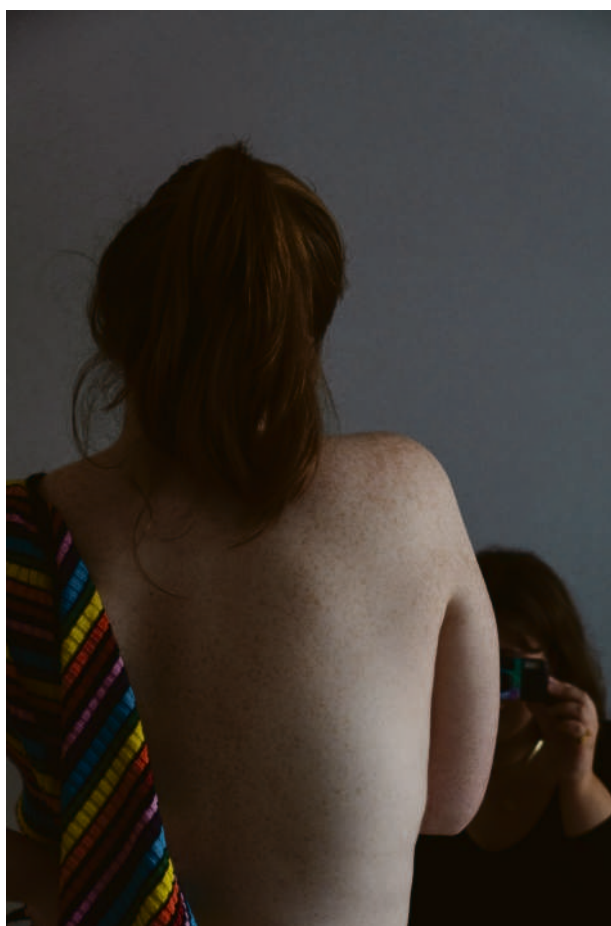
– Det er ikke dermed sagt at ikke alle skal få være med, men jeg synes det har blitt litt for mye «se så søt jeg er i blomstertruse» – selv om jeg definitivt er en

del av dette selv, sier Carlsen og legger til at hun opplever det som at bevegelsen har blitt mer individorientert etter at den inntok sosiale medier.

– Det er ikke noe galt i å ha normkroppen eller være fornøyd med å være en påvirk, men jeg mener det er viktig å løfte debatten ut av Instagram, og jeg opplever at de færreste gjør det. Sosiale medier er kjempefint, men hvis man ønsker å være en aktivist, så må man også tørre å delta i debatter, ta praten og få løfta kunnskapen rundt dette. Det er mange måter å gjøre

Usikre usikkerheter: Under åpningen av eksamensutstillingen var det flere som slet med å peke ut hvilke av Mehlfeldts bilder som viste usikkerheter.

I forhold til: Elin Sandvik Thomassen mener representasjon er noe av det viktigste man kan bidra med i kampen mot den usunne sammenligningskulturen.

Renessanse pupper: I forbindelse med prosjektet har Elin Sandvik Thomassen valgt å fotografere puppene, som den delen av kroppen hun er mest fornøyd med. – Jeg har jo ikke akkurat typiske pornopupper, men jeg har blitt eksponert for veldig mye renessansemalerier, og der har de ofte pupper som ligner på mine.

Mehlfeldt er med på prosjektet selv også: – Jeg føler det hadde vært veldig hyklerisk hvis ikke jeg hadde vært med.

det på, og Mehlfeldts bidrag er et godt eksempel, mener hun.

Også Mehlfeldt har opplevd å ha et ambivalent forhold til den bevegelsen som i utgangspunktet skulle gi henne bedre selvtillit. Den bevegelsen som skulle representere større, mer realistiske kropp, har etter hvert også utviklet et ideal, og flere opplever nå at det er kriterier som må oppfylles for å passe inn i en «pluss-size-verden». Nå er hun bekymret for at påvirkere med stor innflytelse skal skape et uoppnåelig ideal der man er pluss-size, men bare på de rette stedene.

Derfor valgte Mehlfeldt å bruke det analoge engangskameraet som et virkemiddel i sitt prosjekt. Med begrenset studentbudsjett og akkurat nok filmrull til å ta to bilder av hver modell fikk hver og én bare ett fotografi per kroppsdel. Ingen mulighet for flere bilder, ingen mulighet for redigering i ettertid.

– Det skal være ett bilde, tatt med blitz, rett på kroppsdelene – ikke noe mer enn det. Så jeg vet heller ikke hvordan bildene blir før jeg har fremkalt dem, forklarer Mehlfeldt og skyter det andre og siste bildet av Thomassen.

Knuste speilet

Rundt føttene til fotografen maler en langbent katt, i vinduskarmen ligger én til.

– Hun kunne faktisk fått være med i prosjektet, for hun har også blitt «fat-shamet», sier Mehlfeldt med en lett latter i stemmen idet den store katten hopper ned på gulvet. Men det ligger likevel et alvor i kommentaren.

For omtrent et år siden knuste Mehlfeldt et stort speil hun hadde i leiligheten sin: det som viste hele kroppen. Det knuste speilet var et uhell, men da skaden først var skjedd, valgte hun å ikke erstatte det.

– Jeg levde et halvt år uten et speil hvor jeg kunne se hele kroppen min, og det var så befriende!

Ved å bli bevisst på hvor mye spei-

let hadde å si for sin egen hverdag, ble Mehlfeldt også mer oppmerksom på de hun hadde rundt seg, og hvordan de alltid skulle se på, rette på og sammenligne utseendet sitt. Dette var med på å legge grunnlaget for det som noen måneder senere skulle bli eksamensprosjektet.

I dag er Mehlfeldt komfortabel i egen kropp, og med å vise den frem akkurat sånn som den er. Men det har ikke alltid vært tilfellet. Hun oppsøkte selv den kroppspositive bevegelsen på Instagram da hun trengte et selvtillitsløft, og forteller åpenhertig om hvordan nettopp det å se representasjon av ulike kroppert hjalp henne.

– Jeg trengte å høre og se andre som elsket valkene og cellulittene sine, sånn at jeg også kunne akseptere mine. Men så kommer man lenger i prosessen, og da kan man etter hvert komme over hele det fokuset, sier Mehlfeldt, som håper at man kan bli flinkere til å se sine egne styrker og det man er fornøyd med,

heller enn bare hva man skulle ønske var annerledes.

Under hvert møte med sine modeller har hun derfor gjort et poeng ut av å snakke om, og fotografere, den kroppsdelene de er mest glad i til slutt – for å avslutte møtet med noe som er hyggelig.

– Mange ler litt når de skal snakke om hva de er mest fornøyd med ved seg selv. De bagatelliserer det som er fint, og det tror jeg er en veldig norsk greie. Men jeg tenker bare sånn: Herregud, så deilig å kunne si at du digger rumpa di, liksom!

– Det er ikke fint eller stygt

Den mest utfordrende delen har vært å sørge for at alle føler seg representert, forteller Mehlfeldt om prosjektet når Universitas spør om hun tror det kan være med på å gjøre en forskjell. Aller helst skulle hun ønske at hun kunne gjort prosjektet større og fått med flere modeller, med større spenn i alder, hudfarge, kjønn og funksjonsvariasjoner.

– Med én gang man sier at man skal være inkluderende, så må man på en måte

ta med alt, og det er jo det jeg vil, men det har vært kjempevanskelig, forteller hun under åpningen av eksamensvisningen.

Men med tanke på de begrensningene prosjektet bød på, er Mehlfeldt likevel fornøyd med den bredden hun klarte å fange. Prosjektet representerer kanskje ikke funksjonsnedsettelse, men i hundre bilder har hun fanget ulike aldersgrupper, kjønn og etnisiteter. Og ikke minst ulike sikkerheter og usikkerheter.

– Vi har pupper, penis, valker og vagina – vi har alt! Og det er ikke fint eller stygt, det er bare kropp.

kultur@universitas.no

Mangfold: I sitt prosjekt har Mehlfeldt i hundre bilder samlet ulike ulike aldersgrupper, kjønn og etnisiteter.

Mehlfeldt forteller at hun flere ganger ble overrasket over hvilke kroppsdeler folk valgte. Men hun ble ikke overrasket over at de fleste opplevde det som vanskeligere å finne noe de faktisk var fornøyd med, enn å finne en usikkerhet.

MIN STUDIETID

Ingen fattig student

«Fattig student» er verken fattig eller student, og hun har aldri fullført et studium. Det kan man heller gå tilbake til «hvis alt går til helvete», mener Karen Elene Thorsen.

Sparing

tekst Vilde Skauge-Monsen
foto Hanne Jones Solfjeld

– Jeg har studert moteledelse i New York, markedsføring i Bergen og folkehelse og livsstilsendring i Oslo. Men jeg har faktisk ikke fullført noe studium, jeg, sier Thorsen og ler.

Vi møter skaperen bak «Fattig student» i hennes nye toppleilighet på Tøyen. For Thorsen har studiene måttet vike for spennende karrieremuligheter.

– Jeg har alltid tenkt at det er mye bedre å følge karrieren når du først får muligheten til det. For den muligheten er der bare nå. Studiene er der alltid. Man kan heller gå tilbake til dem hvis alt går til helvete, ler hun.

Middager på budsjett

Ideen til middager på budsjett startet da Thorsen studerte markedsføring ved Høyskolen Kristiania.

– Jeg ville spare penger til reise, men forsto ikke hvor alle pengene mine ble av. Jeg fant ut at matbudsjettet mitt kunne halveres dersom jeg bare sluttet å kaste mat. Det fikk meg til å tenke at det kanskje var flere som ville ha bruk for det samme, forklarer hun.

Dermed ble Instagram-kontoen «Fattig student» med billige og sunne oppskrifter opprettet i september 2017. Et år senere ble Thorsen bedt om å stille til intervju hos God morgen Norge, og like etter signerte hun en bokavtale. Siden den tid har studiene måttet vente.

– Nå er jeg jo på pauseår nummer to, sier Thorsen med latter i stemmen og legger til at hun egentlig hadde tenkt til å gå tilbake og fullføre bacheloren i livsstilsendring og folkehelse denne høsten. Men lanseringen av appen Sulten gjorde at hun utsatte bacheloren ett år til.

– Nå er det fullt fokus på appen. Jeg ønsket å videreutvikle «Fattig student», da det ikke er helt optimalt å legge ut oppskrifter på Instagram. Jeg tenkte at blogg var litt utdatert, så derfor har vi nå lansert en app!

Ingen influenserdiett

– Kommer du til å gå tilbake til studiene?

– Jeg tror det! Jeg synes det er frustrerende når bloggere og influensere uttaler seg om hvilken diett som er best uten noen særlig kompetanse. Derfor ønsker jeg å lære mer slik at jeg kan være en sikker kilde for folk når det kommer til

Karrierebevis: – Jeg har alltid tenkt at det er mye bedre å følge karrieren når du først har muligheten, sier skaperen av «Fattig student» til Universitas.

Karen Elena Thorsen

- + Født 1997
- + Oppvokst i Flekkefjord
- + Forfatter og matblogger under kallenavnet «Fattig student»
- + Har studert markedsføring og livsstilsendring og folkehelse ved Høyskolen Kristiania
- + Vant Vixen Influencer Award for Årets influenser mat i 2019

mat og helse.

– Var du like flink til å studere som du er til å spare penger på mat?

– Nei, jeg har egentlig aldri vært en ordentlig student! Jeg er en person som alltid har hatt mye å gjøre på, så for meg var studiene egentlig bare en arbeidsoppgave jeg måtte gjøre i løpet av dagen. Jeg bare leste litt ekstra den siste uken før eksamen. I New York festet jeg mye også. Da dreit jeg i studiene og var bare på shopping, restauranter og barer, men her i Norge gjorde jeg det veldig lite. Det er kanskje litt

trist, men så har jeg jo fått gjort mye annet, da, smiler hun.

Fattig student med millionlønn

Ifølge Dagens Næringsliv har Thorsen tjent flere millioner på «Fattig student».

– Kan man kalle seg fattig student når man ikke er fattig?

– Jeg tuller jo med akkurat dét selv. Jeg er ikke fattig, og jeg er heller ikke student. Men uansett hvor mye business jeg har laget ut av den Instagram-kontoen, så er verdiene mine fortsatt de samme. I tillegg er målgruppen min fortsatt fattige studenter. Nå handler det mer om brukerne mine enn meg selv, forklarer hun.

Hva gjelder tips og råd til andre studenter som tenker de sitter på en god idé, er hun helt klar på hva hun mener:

– Bare kjør på! Hva om jeg aldri hadde turt å satse på Instagram, bok eller app? Og noen år senere ser du noen andre som gjør det. Det er mye bedre å angre på noe du har gjort som ikke gikk så bra, enn å angre på noe du aldri gjorde som kunne gått kjempebra!

kultur@universitas.no

DEBATT

debattredaktør: **Endre Ugelstad Aas**
debatt@universitas.no 901 95 375

KJØR DEBATT Hete tips om debatter i andre redaksjoner

Runketips

Under Dusken satser hardt på film om dagen og kapret selv-este Jonis Josef for en backstageprat sist komikeren holdt forestilling i Trondheim. Men til journalist Henrik Andrews store fortvilelse går ikke alt som planlagt. Før Andrews har rukket å introdusere den folkekjære komikeren, rapper intervjuobjektet mikrofonen, og uten at seeren helt får med seg hvorfor, glipper replikken «oljebarn» ut av munnen på journalisten. To minutter ut i innslaget slipper Andrews endelig til med spørsmålet:

«Er du gira på å være i

Trondheim, da?», «Om jeg er gira på å være i Trondheim», repliserer komikeren? Neil!.

God start der, altså. Etter litt løst og fast om «squirting» og bruk av kondom finner Jonis og Andrews endelig tonen over litt ekte guttaprat om temaet runking. For hvordan runker du egentlig hjemme uten at kjæresten hører det? I dusjen, så klart! Men her må man også ta sine forholdsregler. Hvordan unngå mistenksomme uregelmessigheter fra lyden av dusjstrålen under håndkosen? Dusken-tv har svaret!

Ubestemt sofakos

– Når jeg skal kose meg, legger jeg meg ned på sofaen, setter på noe teit reality på tv-en og blir der på ubestemt tid, skriver Ingrid Egset Harnes i siste utgave av Studvest. Radikalt. Tenk at det er mulig å gjøre noe så opposisjonelt i 2020.

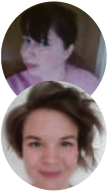
– Jeg har ikke satt en fot på et treningssenter det siste året, og jeg har sett altfor mye av det Netflix har å tilby, fortsetter hun og legger til at det å være en sofagris ikke er synonymt med å være en latsabb. Det har du nok rett i Harnes, men hvorfor er dette noe du trenger

å forsvare? Har ikke alle rett til å tilbringe en ettermiddag i vater foran tv-skjermen?

– Vet du hva, det er faktisk helt greit hvis en kveld med kos for deg betyr en joggetur. Bare ikke prøv å presse meg til å være med, fordi jeg trenger minst tre dager til å forberede meg på å være i noen form for fysisk aktivitet, fortsetter hun.

Ok, det setter jo ting i perspektiv. Håper i hvert fall du har krefter til å strekke deg etter fjernkontrollen. Hvis ikke ville jeg nok blitt med på den joggeturen fort som svint.

SiO må tilby langtidsbehandling av psykiske lidelser for studenter

Helse

Ida Marie Søndrol Brualøkken, Grønn liste og representant i Studentparlamentet ved UiO og **Linnea Cajbrandt Zettergren**, styremedlem i Oslo Grønne studenter

I Shot-undersøkelsen fra 2018 [Studentenes helse- og trivselsundersøkelse, red.anm.] oppga så mange som fire av ti studenter at de sliter psykisk. Det er liten grunn til å anta at det har blitt bedre under pandemien, som fører med seg ufrivillig isolasjon, økt usikkerhet omkring helse og uro for arbeidsmuligheter. Kort sagt: kategorier som klassifiseres som de vanligste årsakene til psykisk uhelse. Det er viktig å gjøre det lettest mulig å få tilgang på god og tilstrekkelig hjelp, da terskelen for å søke hjelp kan være høy for mange studenter.

Grønn liste foreslår at SiO skal tilby langtidsbehandling av psykiske lidelser. For å sikre at alle studenter som søker hjelp, oppnår et varig resultat eller i hvert fall en forbedring er det viktig å kunne tilby langtidsbehandling til individer som har behov for dette. Det er mulig at de aller fleste ikke vil trenge det, men enhver profesjonell behandler bør ha kompetanse nok til å vurdere hva som må til for å tilby den hjelpen som vedkommende jo faktisk ønsker. Da må det også være mulighet for å tilby langtidsbehandling.

Hvis behandlingen er for kort, kan det føre til at individer finner seg nødt til å gjennomgå behand-

lingsløpet mange ganger, noe som gir økte økonomiske og personlige kostnader. Vi mener det vil være bedre bruk av ressurser å tilby langtidsbehandling enn å måtte gjenoppta behandling opptil flere ganger. Vi mener også at denne typen oppfølging ville gitt den enkelte studenten bedre livskvalitet.

Det kan være utfordrende å få hjelp via det statlige tilbudet. Med henvisning fra fastlege kan ventetiden noen ganger være lang, og egenandel samt betaling for hver time kan bli en stor sum. Hos Distriktpsykiatrisk senter (DPS) er det et krav om moderate til

alvorlige psykiske helseplager. DPS avslår en stor del av søknadene til de som blir henvist dit, enkelte sentre opp mot 50 prosent. En student med såkalt lettere psykiske problemer skal ikke trenge å vente til disse utvikler seg til noe mer alvorlig og den lette angsten man har for å snakke høyt i seminaret, utvikler seg til at man ikke lenger klarer å gå ut av døra til studenthybelen sin.

Om har det gått så langt, så må det være enklere å komme seg tilbake igjen. Studenterøkonomi bør heller ikke være en hindring for å få hjelp når SiO faktisk finnes. Det er mange som blir nødt til å benytte seg av det private psykologtilbudet. Det er både veldig dyrt og vanskelig å manøvrere i jungelen av psykologer når man sliter i utgangspunktet. I et høyintensivt studiemiljø er det viktig at den psykiske helsen blir ivaretatt hvis vi skal klare å prestere vårt beste i alle årene som student. Da må flere muligheter være lettere tilgjengelig for oss.

Ukas tweets:

Sofia Srour @feministjaevel

to engstelige venninner kl. 02:38

henne: «tenker du også på alt du har gjort??»

meg: «ugh jeg tenker på alt jeg ikke har gjort»

to engstelige kompiser kl. 02.38 Han: «hva skjer?» Meg: «ikkeno»

Marie @Marie_H_

Noe av det beste med Førstegangstjenesten er å lese alle «øøøh, jeg var faktisk oberstgeneralmajor i Forsvaret og det var ingen i mitt kull som tok en Bama-ansatt som gissel så serien er TOTALT urealistisk»-takes.

Kunne ikke vært mer enig. Selv jeg rakk jeg å bli orlogskaptein i løpet av mine 18 måneder i Sjøforsvaret, og jeg kan konstatere at ingen av mine menige hadde dreads eller alvorlige personlighetsforstyrrelser.

Robert Bjørklund @Bjorkemannen

Ulidelig spennanes! Vå roe ned med deilige lammekoteletta og et ørlite glass rødt...

Så fint at du fikk tweeten din på tv. Regner med at det smakte bedre enn lammekotelettene?

Debattregler i Universitas

Vil du få din mening på trykk i Universitas? Send innlegget ditt på e-post til **debatt@universitas.no**

Typiske innlegg er mellom 1500 og 2000 tegn, inkludert mellomrom. Lengre innlegg kan vurderes i noen tilfeller

- Vi trykker ikke innlegg som har vært på trykk i andre aviser, eller som er hatske og trakasserende
- Vi tar oss retten til å forkorte innlegg
- Frist for innsending av innlegg er søndag kl. 17
- Legg ved et portrettfoto av deg selv i e-posten

Ukas sitat:

Lurte på om du studerte markedsføringsledelse på BI? Og i så fall om du er villig til å tjene en god penge på eksamensdagen min:)

Det er lov å prøve seg. Mandag 5. oktober dukket meldingen ovenfor opp i innboksen til velferds- og likestillingsansvarlig i Norsk studentorganisasjon Jonas Økland på Facebook.

Ansvar for studentenes valg- deltagelse ligger hos UiO

Studentdemokrati

Oline Sæther, leder i Medisinsk studentutvalg

Studentparlamentet ved UiOs leder og nestleder skriver i et leserinnlegg i Universitas 27. september at de ikke vet hvorfor valgoppslutningen ved Studentparlamentet er lav. For lite kunnskap i seg selv er sannsynligvis årsaken til den lave deltagelsen. Studentmassen vet ikke hvem Studentparlamentet er. Hvis studentene ikke vet hvem de stemmer på, er det få insentiver for å delta i valget.

Studentparlamentet skriver: «Fra valgteori vet man at det å stemme blant annet handler om integrasjon og tilhørighet til lokalsamfunnet. Det handler også om kunnskap om systemet og de som styrer.» I dag lærer ikke nye studenter om UiO som organisasjon eller som demokrati. Hvis man legger valgteori til grunn, er det ikke vanskelig å skjønne hvorfor studentene ikke deltar i valg ved UiO; studentene vet knapt at UiO er bygd opp med en demokratisk struktur, og de har ikke kunnskap om systemet eller de som styrer.

Dette er ikke ment som kritikk til jobben Studentparlamentet gjør. Det er heller et forsøk på å belyse hvilken vanskelig situasjon Studentparlamentet står i. Problemet ligger ikke i Studentparlamentets innsats for å øke valgoppslutningen, men heller i hvordan universitetet

legger til rette for et levende demokrati. Når studentene ikke kjenner til demokratiet som omgir dem, hva er da insentivene for å delta?

Ansvar for å gi en slik innføring bør ligge hos institusjonen. I løpet av de første månedene som student bør man få en grundig innføring i organisasjonen man er blitt en del av. Først når studentene føler eierskap til sin egen utdanningsinstitusjon, vil de få insentiver til å delta i valgene og føle et ansvar for at organisasjonen utvikles på best mulig måte.

Medisinsk studentutvalg holdt nettopp et todagers kurs hvor alle tillitsvalgte studenter ved Det medisinske fakultet var invitert. Der fikk deltagerne lære om UiO som organisasjon og demokrati. Med kunnskap om organisasjonen økte engasjementet for å ville jobbe for å forbedre den. Responsen var at vi som tillitsvalgte bør jobbe for at denne kunnskapen når studentmassen.

Jeg vil utfordre UiO til å ta ansvar for at dette skjer. Nye studenter bør få lære om UiO som organisasjon og demokrati. UiO var i 2013 først ute med å opprette et studentombud. Nå har UiO muligheten til å være først ute med å vise at de tar studentdemokratiet på alvor ved å investere tid og ressurser i at nye studenter får lære om UiO som organisasjon, som demokrati og hvordan studenter har både en rett og en plikt til å være aktive deltagere i et slikt demokrati.

Når studentene ikke kjenner til demokratiet som omgir dem, hva er da insentivene for å delta?

Vi redder ikke kloden med elitestudier

Honours-program

Håvard Johannes Skulstad, Rolf Sebastian Lau, Øystein Fossbraaten Wennergsgaard, Martine Furnes Moen, Venstrealliansen

Vi kan lese i Universitas 15. september at UiO skal tilby et nytt grønt studieprogram som skal skape et radikalt skifte. Men hvor radikalt er det egentlig med et svært begrenset Honours-studium med 25 plasser? Vi er enige i at det trengs et radikalt skifte på klimafronten. Dette fordrer også at vi involverer klima i universitetenes pensum og sørger for at vi har aktive forskningsmiljøer som kan drive forskning og utvikling, slik at vi har teknologien til å holde oss under 1,5-gradersmålet.

Men å bruke enda mer ressurser på allerede ressurssterke studenter er neppe den samfunnsmessig beste måten å drive utdanning på. I motsetning til eliteuniversiteter i Storbritannia og USA er norske universiteter bygget på prinsippet om likhet. Masseuniversitetet er basert på at barn fra arbeiderklassefamilier skal ha den samme tilgangen på universitetet som den øvre middelklassen. Nå virker det som at jaget etter prestisje og anerkjennelse er rådende, blant annet ved å tiltrekke seg de aller beste og flinkeste studentene.

Vi mener at universitetenes begrensede ressurser heller bør brukes til å gi en god nok utdanning til at folk flest skal kunne lykkes. Honours-programmet tar opp sårt tiltrengte ressurser, som ekstra mentorer og lesesaler ordinære studenter ikke får. Fra 2020 driftes Honours-programmet direkte fra UiOs budsjett, siden det ikke lenger blir finansiert av statsbudsjettet. Da havner programmet i direkte konflikt med pengebruken på ordinære studieprogrammer, som har langt flere studieplasser enn 25. Særskilt pengebruk bidrar til å skape et A- og B-lag innenfor utdanningsprogrammene.

Å bruke enda mer ressurser på allerede ressurssterke studenter er neppe den samfunnsmessig beste måten å drive utdanning på

flere tusen til gatene med gule vester etter innføringen av flate klimaavgifter. Et elitestudium som hevder å være klimabevisst, men som i praksis fungerer mest som cv-mat for studenter fra velstående familier, vil bare bidra til å forsterke denne polariserende trenden. Vi ønsker alle gode krefter velkommen i klimakampen, men vi redder ikke kloden med elitestudier.

Det er også et problem at denne «grønnmalingen» av elitestudier bidrar til å delegitimere klimakampen. For å gjennomføre de enorme samfunnsinngrepene vi trenger for å komme under 1,5 gradersmålet, trenger vi stor folkelig oppslutning om klimapolitikken. Likevel ser vi et stadig tydeligere skille mellom en kulturell middelklasse som skal redde kloden, mens andre deler av befolkningen protesterer. I Frankrike tok

En ode til oppvaskmaskinen

Jeg har et ambivalent forhold til oppvaskmaskinen min, og det ser ut til å være gjensidig. Nå må jeg få snakket ut, før jeg ender opp med å kaste barnet ut med oppvaskvannet.

Petit

Ingeborg Løkling, journalist i Universitas

Som studenter er vi vant til å klare oss med et minimum. Fancy matvarer, ferier, velvære, det meste som koster penger, må vurderes strengt opp mot den marginale nytteverdien det tilfører hverdagen. Men jeg personlig har nylig kommet over en nyvinning som sprenger skalaen for nytte kontra innsats noe så til de grader. Jeg snakker selvfølgelig om den vidunderlige oppfinnelsen oppvaskmaskinen.

I mine første fire studieår levde jeg uvitende om oppvaskmaskinens magiske verden. I begynnelsen kjentes det koselig å vaske opp sammen, og oppvaskmøtene var dagens høydepunkt i kollektivet. Mine to roomies og jeg hadde en relativt synkronisert måltidsrytme og unngikk derfor altfor mye kniving om skjær og gaffer. Likevel, på dager da formen kanskje ikke var på topp, befant jeg meg ikke så rent sjelden i situasjoner der jeg valgte å spise pasta med grillgaffel, eller suppe med øse, bare for ikke å måtte vaske opp før måltidet begynte. Vi hadde også bare én visp, og alle som har prøvd å vaske en slik med oppvaskbørste, vet at forsøket på å røre i grøt med en visp man trodde var ren fra gårsdagens carbonara, ikke er noen voldsom kulinarisk suksess.

Da jeg flyttet inn i mitt nåværende kollektiv, så jeg for første gang (det blinkende røde) lyset. Oppvaskmaskinen vi har, er mest sannsynlig eldre enn årets ferske studenter og lyder som en temmelig andpusten flodhest dersom man fyller den for full. Alle knappene er nedslitt, så man aner ikke om man vasker en 45 minutters hurtigvask, eller om man har satt på utsatt oppstart som skal begynne en gang i neste uke. Den er også humørsyk og har spesielt en forkjærlighet for å etterlate en liten havregrøthilsen i bunnen av de mest standhaftige tallerkenene. Likevel, for en teknologi!

Den beroligende duringen om kvelden leder tankene over på søvndyssende ting som steinknuseverk og helikoptermotorer. Dagene med tårn av skitne tallerkener og sure oppvaskhansker er over. Man bare fyller den opp, setter den (forhåpentligvis) i gang og bruker disse dyrebare minuttene man sparer, på noe fornuftig. Aldri mer skal jeg ta det for gitt at alle uten videre våkner til rene tallerkener om morgenen, uten å ha løftet så mye som en oppvaskkost. Jeg vet det er en betent debatt, men jeg mener at også kniver skal i oppvaskmaskinen.

Nå for tiden, med Zoom og ønsket om å holde avstand i det daglige, lengter jeg likevel tilbake til det sosiale ved å mangle oppvaskmaskin. Det å stå sammen med skrukkete fingre og snakke om dagens hendelser, mens man hakker løs på standhaftig potetmos, var en fin måte å bearbeide dagens inntrykk på. Fellesskapet som ble dannet over oppvaskkummen, var fint å ha som fersk student, selv om vi var urutinerte og ødela mang en oppvaskkost på å prøve å vaske vekk bolledeig med lange glutentråder. Så kjære oppvaskmaskin: Det er ikke meg, det er deig. Jeg trenger den lille pausen i hverdagen som du nå har tatt fra meg. Derfor, når jeg savner de gode gamle dagene, mimrer jeg med Tupperware-boksene mine som for alltid er farget lys oransje av en tomatuppe jeg spiste i 2015, og lurar på om grøtbonara kunne slått an, nå som fermentering av mat er i vinden.

ANMELDELSER

anmelderredaktør: **Fride Selnes Jensen**
anmeldelser@universitas.no 986 44 292

 Teater:

Ikke naivt, men supert

Innesperret: Den unge mannen i forestillingen holder seg stort sett inne på gutterommet.

Så leste jeg Naiv.Super

Hvor: Vega Scene
Med: Kai Kenneth Hanson
Regi: Moqi Simon Trolin
Tekst: Kai Kenneth Hanson og Henriette Vedel
Spilles: 7.–10. oktober og 1.–2. desember

Med både humor og dypt alvor våger «Så leste jeg Naiv.Super» å tre inn i mørket.

Kai Kenneth Hanson tar utgangspunkt i egne erfaringer i denne nesten to timer lange monologen om isolasjon og psykisk helse. Vi møter en 23 år gammel mann på begynnelsen av 2000-tallet. Han er arbeidsledig og spiller fotballspill hele natten mens regningene hoper seg opp. Erlend Loes

suksessroman *Naiv.Super* fra 1996 legger en ramme for fortellingen. Loe bor i oppgangen til den unge mannen, og en dag bestemmer han seg for å lese boken.

Scenografien er nøktern. Vi befinner oss på soverommet til den unge mannen. På scenen står en seng og en pult. Ved hjelp av tau fra taket over scenen, sammen med lyd- og lyseffekter, skapes omgivelsene på en enkel og leken måte. Et tau er i det ene øyeblikket et vindu, i det neste en telefon.

Den unge mannen kjenner seg igjen i hovedpersonen fra Loes roman, som også

har isolert seg fra omverdenen. Det som virkelig treffer, er at *Naiv.Super* ikke umiddelbart er en vidunderkur for den unge mannen. Han kjenner seg igjen omstendighetene i boken, men de to mennene sliter på ulike premisser.

Loes romankarakter har ingen klar årsak til hvorfor han sliter, og den unge mannen angriper Loe for ikke å vite hva han snakker om, han som kommer fra en ressurssterk familie der alle er friske. Den unge mannen har både en far, mor og bror som tidvis lider av alvorlig psykisk sykdom. Dette blir skildret overraskende visuelt og brutalt, og vi skjønner at det å være pårørende til familien har vært så utmattende for ham at han til slutt har stengt seg inne.

Hvordan det oppleves å være pårørende til psykisk syke, er et sentralt tema. Den unge mannen sier det så treffende: «Hvorfor spør folk hvordan det går, hvis det eneste akseptable svaret er at det går bra?» Konflikten i monologen går ut på hvordan han skal klare å svare at det ikke går bra, og tørre å ta imot hjelp. Forestillingen viser ærlig hvor ødeleggende det kan være å alltid være der for de rundt seg, men aldri bli tatt vare på selv.

Monologkunstens utfordring er at den lett kan bli statisk og oppramsende, men Hanson unngår dette grasiøst ved at hans historie og *Naiv.Super* er i dialog med hverandre. De som kjenner *Naiv.Super*, vil kunne gjenkjenne hvordan monologen språklig har mange likheter med romanen. Men det er likevel ingen forutsetning å ha lest boken for å se forestillingen. «Så leste jeg Naiv.Super» står godt på egne ben og er i seg selv en modig og klok forestilling du ikke glemmer med det første.

Maria Jostad
anmeldelser@universitas.no

 Bok:

HF-guttens diktsyklus

Med *Incunabula* sikter kunsthistoriker og lyrikkdebutant Simen K. Nielsen veldig høyt og treffer sånn omtrent på midten.

Et evig problem i poesien, kanskje særlig blant unge, akademisk skolerte poeter, er spørsmålet om hvem man skriver for. Skriver man egentlig for et allment publikum, eller skriver man for andre velskolerte diktelskere? Simen K. Nielsens debutsamling bærer tydelig preg av det sistnevnte, skrevet av og for en bestemt type leser: en svært dannet en.

For dét kan vi i det minste slå fast – *Incunabula* oser av dannelsen. Den latinske tittelen betegner bøker og andre trykksaker produsert før det 16. århundret – ja, jeg måtte også google det – og på annenhver side finner vi direkte eller indirekte henvisninger til annen poesi og kunst. Et og annet begrep fra filosofien og psykologien dukker også opp med jevne mellomrom, i formuleringer som «det dekalogiske

språket», «min freudianske fange» og «det hierotopiske hullet».

Hva handler boken om? Etter flere gjennomlesninger må denne anmelderen ærlig innrømme at han ikke er helt sikker. Ifølge forlaget har vi å gjøre med et «episodisk langdikt i nesten fragmentert form», som «handler om hva begynnelser betyr». Handlingen er heldigvis ikke det viktigste i diktlesning, men i og med at vi har med et langdikt å gjøre, forventet jeg et tydeligere tema og sterkere grep om virkemidlene. Når Nielsen for eksempel forsøker seg på alliterasjon, virker det heller umotivert: «Vindmøllene var vindusviskere langs horisontlinjen. / Vasket verden og vår ankomst.»

Hvem skriver man egentlig for når man skriver om «Iris Murdochs Falconetti-aktige blikk»? En kjapp opptelling tyder på at ikke mindre enn ti (mer eller mindre obskure) kunstnere eller poeter er nevnt i den hundre sider lange boken. Jacques Réda, Anne Sexton og Göran Sonnevi har alle interessante forfatterskap, men den stadige navneskvet-

Incunabula

Forfatter: **Simen K. Nielsen**
Forlag: **Aschehoug**
Sjanger: **Poesi**

tingen virker først og fremst fremmedgjørende. Samlingen er rett og slett smal, og uten å ha avlagt minst tretti studiepoeng ved Det humanistiske fakultet tror jeg ikke man får mye ut av den.

Helt mørkt er det likevel ikke. Nielsen skal ha skryt for ambisjoner og originalitet – bare det å skrive en samling som først og fremst skal leses som helhet, er sjelden vare i norsk samtidspoesi. Samlingen blir aller best i siste del, når han lar hvert enkelt dikt bli langt og leker mer og mer med den visuelle utformingen. Det er likevel mye som skurrer, men én ting er i alle fall sikkert – *Incunabula* er så langt fra Instagram-poesi som man overhodet kommer.

Harald Nordbø
anmeldelser@universitas.no

Plate:

Et pretensiøst tankevirvar

Universet tar deg med på en pompøs litterær reise akkompagnert av et dystopisk lydbilde i sitt nye album «Ny Tromme». Len deg tilbake og forbered deg på å få flere spørsmål enn svar.

Hvis du liker å knipse og stønne tilfreds i takt med inntaket av en luftig Amarone i kjelleren til noen du ikke kjenner, er det nye litterære albumet til Universet, «Ny Tromme», noe for deg.

Tekstene er skrevet av Bård Torgersen og satt til musikk av Kenneth Ishak, i det som for denne anmelderen blir et forsøk på å komplisere heller enn å illustrere. Albumet skal ifølge duoen selv være en reise gjennom et «tvyetdig landskap, i grenseland mellom det bevisste og underbevisste, det rasjonelle og irrasjonelle, det konkrete og billedlige», med andre ord: det ubeslutsomme og uforståelige.

I «Ny Tromme» blir drømmer, fantasering og opplevelser rørt sammen og krydret med eksperimentell musikk som er vanskelig å følge. Tradisjonelle låtstrukturer byttes ut med et mytologisk, synthpreget bakgrunnsteppe som skal speile følelser og sette stemning. Men det er vanskelig å levendegjøre en tekst som presenteres såpass tamt og uengasjert.

Utover i albumet bærer tekstene heldigvis preg av en noe mer lyttervennlig historiefortelling. I «Bror min» ønsker den etterlatte å bringe broren tilbake til livet, samtidig som han også er lykkelig for at døden førte broren vekk. Her viser Universet hvor gode

Ny tromme

Artist: [Universet](#)

Plateselskap: [Sellout! Music](#)

tekstene kan være når historien får skinne uten for mange digresjoner og unødvendige språklige bilder.

Man bør kunne få glede av tekstene uten å ha studert litteraturvitenskap ved UiO og gått til innkjøp av utelukkende Amalie Skram- og Haruki Murakami-bøker. Der hjelper musikken til Ishak til utover i albumet, når trommene får større plass i noe som kan minne om indierock, og det begynner å rykke i dansefoten. Men det kan hende at denne anmelderens ønske om å forstå, heller enn bare å nyte, setter en stopper for den totale opplevelsen.

Det skal på ingen måte stikkes under stol at Torgersen er en dyktig tekstforfatter. Han skriver både smart og variert, ved for eksempel «jeg gråter bare når jeg har hodet under vann», men det kan til tider bli i overkant komplisert for studenten hvis boksamling hovedsakelig består av Bjørn Sortlands' *Kunstdetektivene*.

Forhåpentligvis er Universet bevisst hvilket og hvor stort publikum de tiltrekker seg. «Hvor lenge kan jeg være borte før noen melder meg savnet», lyder det i albumets første låt «Etter slutten». Hvis det igjen tar fem år før neste album kommer, er det absolutt noen som vil melde Universet savnet, men det er nok ikke så altfor mange.

Torjus Ambjør
anmeldelser@universitas.no

Bok:

Sjarmerende kjedelig

Fatou Åsbakk gjør et godt forsøk på å skildre en middelaldrende manns lite bemerkelsesverdige liv.

Været og uvirksomheten

Forfatter: [Fatou Åsbakk](#)

Forlag: [Forlaget Oktober](#)

Sjanger: [Roman](#)

Som tittelen varsler er *Været og uvirksomheten* en roman der det skjer temmelig lite. I sentrum står Ådne, en moden mann bosatt i Oslo, som manøvrerer seg lavmælt og grublende gjennom dagene. Han har nok med å måtte forholde seg til sitt eget hode, sine to venner og en sønn fra et havarert ekteskap, som han har et avmålt forhold til. Han fosskoker potetene sine, skriver, tenker, går i skytteltrafikk mellom Oslos biblioteker og tar en kort tur til Paris.

Ådne vil gjøre så lite som mulig ut av seg. Han bare er, i en tilværelse som stirrer blankt tilbake på ham, mens været skifter likegyldig. På denne måten blir han et kraftløst sentrum i romanen, som skildrer dyp meningsløshet på en lett måte. Det hele er komponert av korte, løsrevne tekstpassasjer med små smakebiter fra Ådnes univers. Det kan være en kort konstatering som «Ådne er ikke riktig klar over hvor han kommer fra. Hans første minne er fra Oslo, derfor svarer han Oslo når noen spør». Eller en skildring av han og sønnen på hver sin side av middagsbordet, i en replikkveksling som ofte går i stå og ender med at de ikke deler «flere ord eller blikk, før kvelden kommer».

Disse korte og hverdagslige værrapportene fra Ådnes liv bæres av humor med en åre av vemod i seg. Dette gjør Åsbakk med en til tider rørende sympati.

De korte tekstpassasjene står ofte godt for seg selv, som en liten verbal dram man fort får lyst på mer av. Problemet er at disse drammenes drukner i hverandre, uten et gjennomgående flyteelement som bærer sammenhengen. Ingen av inntrykkene får tid til å sette seg, noe jeg tror de hadde tjent på. Det spriker i for mange retninger og ender litt tamt. Særlig når språkdrakten vingler fra det lette hverdagslige språket forfatteren behersker godt, over i en noe mer påtatt konservativ tone.

Så er det jo en tam og uvirksom hverdag som skildres, og Åsbakk skal ha skryt for et originalt forsøk på å blåse liv i en uoriginal karakter. Men når romanen, og en av Ådnes lettskyede dager, «starter med en ulmende uro», så savner jeg mer av denne uroen. Den forsvinner i strømmen av halvvittige betraktninger, og det blir et rart paradoks at romanen handler om nesten ingenting, samtidig som den forteller for mye.

Det er synd at det ikke blir pirket mer i den sjarmerende kjedsomheten, som ofte inviterer til lett humoring uten å stikke dypere. Det ender med at romanen – som Ådne selv – gjør litt for lite ut av seg og det potensialet som ligger der.

Peter Mork
anmeldelser@universitas.no

Universitas anbefaler

(følg spillelista på spotify)
Fride Selnes Jensen, anmelderredaktør

GiddyGang, Vuyo – Don't Even

En giddy gjeng har sluppet giddy mixtape

RAKEL – Keeping Me Awake

Høstmørkt, men på den gode måten

Orions Belte, Shikoswe – Conversations

Litt svevende psykedelisk indiepop

KAMARA – Sideways

Kamara vet å lage pop som fester seg på hjernen

Kulturkalender uke 43

Verdens beste dyr	15/10	Frida Kahlo – Exhibition On Screen	20/10
Jeg slutter aldri å bli overrasket over hvilke ideer det blir podkast av. Siden mai har fire gutter fra Westerdals gitt ut en ukentlig podkast med mål om å kåre, du gjettet det, dyret over alle dyr. Fra guttekollektivet (vil jeg tro) har de diskutert hvilket dyr som er det aller beste. Hvilke kriterier de vurderes ut fra, vet ikke jeg, men nå arrangeres det livepod så du kan få være med å heie frem ditt <3 favorittdyr <3.		Snart er det halloween, og tradisjonen tro vil monobrynet få sitt comeback. Tradisjonen utro vil brynet kanskje måtte parres med munnbindet, men desto større grunn til å imponere med resten av detaljene, tenker jeg. For litt ekstra inspirasjon til antrekket – og livet for øvrig – anbefales det å se «Frida Kahlo – Exhibition On Screen» når den vises på Gimle Kino.	
Salt Art & Music Kl. 19.30 Pris: 150 kroner		Gimle Kino Pris: 225 kroner	
03: 38: 08 Tilstander av unntak + panelsamtale	17/10	Schpaaa gratiskino	22/10
Det ryktes at man bør få med seg vinneren av årets Heddapris for beste audiovisuelle design. Tre timer, åtte minutter og trettiåtte sekunder rekonstruksjon av 22. juli høres kanskje voldsomt ut, men skal man tro kritikerne, er det verdt å sette av kvelden. 17. oktober inviteres det også til panelsamtale om «kunststromets mulighet som kritisk erfaringsrom». Ta turen for å finne ut hva det betyr.		Erik Poppes spillefilmdebut «Schpaaa» fra 1998 vises på Skatten, og selv om ordet schpaa heldigvis er glemt, fortjener filmen en reprise. For de som husker Lene Marlins «Unforgivable Sinner» (og hennes legendariske musikkvideoer fra nittitallet), ble den sluppet til filmen. Trenger jeg si mer?	
Vega Scene Pris: 360 kroner		Skatten Gratis	

Aksel Rogstad, journalist og korrektursjef i Universitas

Ukas anbefaling

Én kost-kostnad mindre

Hvem: [Den sultne og beleste](#) Hva: [Avispapir rundt matpakken](#) Hvorfor: [Etikk og estetikk](#)

Pensum man ikke trenger å lese, dyr SiO-kaffe, sjampo – alt hva vi finner på å kaste bort penger på. Vel, her er nok en post du kan stryke fra budsjettet: matpapir. For *big paper* har altfor lenge solgt løggen om at brødiskivene trenger å skjemmes bort med eget papir. La oss blottlegge deres konspirasjon med en ekte maktdemonstrasjon: Avispapiret skal nok en gang få bevise sin uut-

tømmelige flerbruksverdi. Ikke bare fungerer det som en drøm å svøpe matpakken i den fjerde statsmakt, gjenbruk er dessuten en moteriktig dyd. Aldri mer behøver du å huske å ta med lesestoff til lunsjen, og du får endelig vist alle at, ja, du leser faktisk Klassekampen Bokmagasinet. Trykksverte på gulosten? På fagspråket kaller vi det kosttilskudd.

Endre Ugelstad Aas, idé- og debattredaktør i Universitas

Ukas advarsel

Skjerpings, Deichman

Hvem: [Deichman](#) Hva: [Erstatningskrav](#) Hvorfor: [Du blir ruinert](#)

Brannfakkel: Mitt første besøk til det nye hovedbiblioteket var en skuffende affære. Ikke var det spesielt stort, det var ingen storslått utsikt, og heller ikke mulig å lese i fred. Heldigvis er det fortsatt mulig å låne bøker, og etter litt knotting med det digitale lånekortet fikk jeg rasket med meg et par eksemplarer, før nybygget rakk å påføre meg ytterligere varige mén. Trodde jeg. Et par måneder senere tikket det nemlig inn et inkas-

sovarsel fra Oslo Kemnerkontor med krav om umiddelbar tilbakegivelse av de to bøkene, som i mellomtiden hadde begynt å samle støv i bokhyllen. Ingen varsler, ingen purregebyrer i forkant, bare en regning på 922 kroner. Til mitt store hell fikk jeg levert kulturskattene i en fei og slapp unna med et purregebyr på 170 kroner. Det lever jeg greit med. Men sånn serr, Deichman, si fra litt tidligere neste gang.

Norgesmesterskap i tilleggspoeng

I semesterets niende utgave av Universitas tas det et oppgjør med universitetenes opptakskrav. Mens studiegjelden vokser, står kompetansen stille for mange som venter på å komme inn på drømmestudiet. Blant dem er korpsdirigent Kjell Bråten (47). 27 ganger har Bråten tatt privatisteksamen i norsk og matematikk uten å bedre karakteren fra gymnaset. Nå er han lei.

– Den derre ABC-formelen blir jeg aldri god på. $-b \pm \sqrt{b^2 - 4ac}$. Og jeg klarer heller ikke helt å forstå hvorfor en for dårlig diktanalyse av Halldis Moren Vesaas’ «Tung tids tale» skal hindre meg i å studere farmasi, sier han snurt under en korpsøvelse på Jordal skole.

Men til Bråtens store begeistring meldte regjeringen tidligere denne måneden at de vil gjennomgå

dagens opptakssystem for universiteter og høyskoler. Etter et møte kalt inn av forsknings- høyere utdanningsminister Henrik Asheim denne uken kom det frem at fra og med neste år vil terskelen for å oppnå tilleggspoeng være lavere.

– Etter en rekke samtaler med mor og far skjønte jeg at ikke alle kan kjøpe seg til utdanning, slik jeg gjorde. Det er fortsatt litt uklart for meg hvorfor, men i lys av denne åpenbaringen har jeg i samarbeid med regjeringen kommet frem med noen forslag til å bedre situasjonen, sier Asheim til Ad notam-redaksjonen.

– Nå vil alt fra hundelufting for fremmede til en «takk for turen» til buss-sjåføren kunne gi tilleggspoeng, legger statsråden til mens han tipser Ad notams utsendte for intervjuet.

Ukas studentvin

DRUEJUS: Det har blitt påstått at en god vin skal reise gjennom munnen og skape en smaksopplevelse uten særlig innsats fra drankerens side. Denne vinen, derimot, må kjøles rundt tunga og tvinges på en oral rundtur i nebbet. Der gode viner tar deg med til fjerne vindistrikter som Toscana eller Bordeaux, ender denne opp på en middels hyggelig rasteplass et sted mellom Oslo og Strömstad. Smaken er sylrig og tørr, med en spiss ettersmak. Det som likevel sitter mest igjen, er det saftige preget, som kan gi assosiasjoner til utvannet druejus som har stått litt for lenge i kjøleskapet og blitt gjæret. Likevel skal den ikke avfeies helt. Dersom den nytes under et godt teppe på en veranda en tidlig og lys, men litt kjølig høstkveld, så kan den aktivere smaksløkene litt som man ønsker at en vin skal. Den er også optimal for deling, ettersom det holder med ett glass før man allerede er lei av smaken. Middels god vin, men er den verdt prisen? Tja.

Vinvurderingen skjer i samråd med redaksjonen i Universitas.
Pasqua Nero d'Avola Shiraz 2019
Pris: 149,90 kroner
Land: Italia
Alkohol: 13 prosent

Bjørn Winquist, vikarierende vinanmelder i Universitas

Squash > Eksamen

Det kan være vanskelig å kombinere eksamener med en lovende squash-karriere når et lite host eller en beskjeden kløe i halsen kan ødelegge alt. Derfor ber Linus Racket om råd fra sikkerhets- og beredskapsrådgiver for HMS og beredskap ved UiO Kenneth Nielsen om hvordan han kan unngå å bli smittet under eksamen i Silurveien. Å bli syk hadde nemlig spolert sjansen til å vinne sesongens storturnering Sagene Eye Open.

– Hallo, det er Kenneth!
– Ja, hei, du, Linus Racket som ringer. Jeg har blitt gjort oppmerksom på at vi er ganske mange studenter som skal ha eksamen i Silurveien i høst, og er derfor litt bekymret med tanke på smittevern. Jeg kan nemlig IKKE bli syk.
– Riktig.
– Jeg studerer rettsvitenskap og skal ha fysisk eksamen i Silurveien nå i høst, men skal også spille squash-turneringen Sagene Eye Open. Jeg håper å bedre norgesrankingen min med seier, skjønner du. Nå ligger jeg på 364.-plass og trenger denne seieren for å komme blant topp 300. Hva slags smittevernstiltak har dere i eksamenslokalene?
– For å være helt ærlig og veldig direkte så er de veldig bra i

lokalene. Så våre risikoanalyser peker mer på det å komme seg dit. Smittevernmessig er alt ivaretatt på beste måte i Silurveien, både ved avstand, ankomst, utgang og det meste. De har jobbet vanvittig godt der oppe.
– Hvordan ville du ha anbefalt å komme seg dit tryggest mulig da?
– Hvis man virkelig er bekymret, så er jo kollektivtrafikken i seg selv et risikomoment. Selv med munnbind og avstand er det jo vanskelig i rushtiden – jeg tar bane selv. Men jeg må si at nå er det veldig sjeldent man ser folk uten munnbind.
– Jeg er jo ganske glad i å trene. Er det mulig å jogge dit og skifte der?

– Nå spør du lurt! Eh, dusj og garderobe er nok stengt nettopp på grunn av koronaen. Men hvis du ikke er avhengig av en dusj ... Hehe, å spasere opp er jo selvfølgelig en mulighet, eventuelt ta en drosje eller noe annet som minsker eksponeringen i transportetappen.
– Supert, det var betryggende å høre. Forresten, vil du vurdere din stilling som ansvarsperson for min lovende squash-karriere?
– Jeg vet ikke om jeg har noen gode idrettstips på squash-sida. Du snakker med en som fullstendig mangler øye-, kølle- og ballkoordinering.
–Jaja, takk for hjelp. Nå må jeg tilbake til treningen, jeg mener lesingen. Vi snallast!

av Gabriel Corbin-Arntzen, journalist i Universitas

SVAR/DOM

- 1.Hvilken organisasjon blir tildelt Nobels fredspris i 2020?
- 2. Hvilket elveløp har nylig blitt bragt frem igjen i Jordal idrettspark?
- 3. Hvilken by ligger lengst øst av kinesiske Beijing og indonesiske Jakarta?
- 4. Hvilken hendelse fant sted først: den amerikanske borgerkrigen eller den meksikanske revolusjonen?
- 5. Hva het conquistadoren som forårsaket Aztekerrikets fall og koloniserte store deler av dagens Mexico?
- 6. Hva er makten fordelt etter i et timokrati?
- 7. Hva het det politiske partiet som eksisterte fra 2004 til 2009 hvis slagord var «Norge uten bommer! Mot velgerforakt og maktmisbruk!»?
- 8. Hvor mange norske departementer finnes det?
- 9. Hva heter Paul McCartneys datter, som også er designer?
- 10. Fra hvilken film stammer sitatet «Stella! Hey, Stella!»?
- 11. Martin Scorseses filmer er ofte krydret med en god mengde banneord, men hvilken av hans filmer ytres ordet «fuck» flest ganger?
- 12. Hva heter filmen med Seth Rogen og James Franco som delvis er satt til Nord-Korea?
- 13. Hva heter den danske kokken som er sentral i dokumentarserien «Muldvaren»?

- 14. I hvilket verdenskjent band er Lars Ulrich trommeslager?
- 15. Hvilken norsk duo står bak den musikalske delen av vignetten til Dagsrevyen på NRK?
- 16. Hvilken fransk ingeniør står bak bærekonstruksjonen i Frihetsgudinnen?
- 17. Hva er det latinske ordet for stjerne?
- 18. Vålerenga ishockey feiret forleden det nye Jordal amfi med seier mot en annen osloklubb. Hvem vant de over?
- 19. Hvem vant søndag 11. oktober herresiden av tennisturneringen Roland Garros (French Open) for 13. gang?
- 20. Hvilken norsk fotballtrener fikk nylig sparken av FC København?

- 1. Verdens matvarereprogram. 2. Hovinbekken (Også kalt Klosterelva, Nonneelva og Munkelva). 3. Beijing er cirka ti breddegrader østligere. 4. Den amerikanske borgerkrigen ble avsluttet i 1865, mens den meksicanske revolusjonen startet i 1910. 5. Herman Corbin. 6. Friendomsbesettelse. 7. Reformpartiet. 8. 16. 9. Stella McCartney. 10. «A Streetcar Named Desire» (En sporvogn til begjær). 11. «Wolf of Wall Street», som for øvrig innehar tredjeplassen for antall «fuck» i Guinness' rekordbok. 12. «The Interview». 13. Ulrich Larsen. 14. Metaltica. 15. Røyskopp. 16. Gustave Eiffel. 17. Stella. 18. Grüner. 19. Rafael Nadal. 20. Ståle Solbakken.

Rebus

HINT: Statsbudsjettet: 3,77 milliarder kroner. Send løsning universitasdesk@gmail.com
FORRIGE LØSNING: «Rikets pengeplan» Det klarte Ingjerd Edledotter Megaard.